

Fábri Péter

Lipótváros alsó

Komédia 2 felvonásban

2001

SZEREPLŐK

Korn Endre, a főnökbogaram
Vay Béla ipszilonnal, általános segéderő
Parádi Zizi, biztos ügynök
Korn Éva, Korn lánya
Macskási Miklós, festőművész
Polgár, vagyis Szivi, vevő
Polgárné, vagyis Mucuskám, vevő
Cunci Mókus, televíziós szerkesztő
Bronz Antal, médiaguru
Arany Miklós, operatőr
Tufa, gorilla
A tévéstáb tagjai

Helyszín és idő:

Budapest a XX. század végén vagy egy-két évvel később

1. felvonás

Üres bolthelyiség, kis pulttal, fehér falakkal, egy, az utcára nyíló ajtóval. Az ajtó fölött csengettyű, amely megszólal, ha az ajtót nyitják. Hátról raktár és mosdóhelyiség. Telefon a földön. Egy-két szék. Itt-ott elszórva néhány tárgy, a bolt korábbi történetéből: könyvek abból az időből, amikor itt még könyvesbolt volt, néhány pár kínai tornacipő, vasalótálpú női szandál, férfi bakancs, zizegő dzsoggingok, rettenetes színű blúzok, stb. Kulcs fordul a zárban

Vay Béla: *(hangja kintről)* Ezeket most hova tegyem, főnökbogaram?

Belép hat darab különböző méretű festménnyel.

Korn: *(hangja kintről)* Tegye, ahová akarja, Béla. Én totál kivagyok. Engem még egyszer ki nem visz az Ecserire. Illetve én nem viszem magát. Úgyis lejárt a forgalmim.

Belép, izzadságát törli, nyár van

Vay Béla: Na, ezt csak most mondja a főnöktündér, mer' a főnöktündérnek most ugye egy kicsit melege van. De azonban majd ha jönnek a vevők és csináljuk a nagy üzletet, lesz akkor nagy öröm!

Kezdi szétrámolni a képeket és egyidejűleg kiviszi a raktárba a galériában maradt cipőket, ruhákat. A képeket egyenként a falnak támasztja. Minden festményen macskák gombolyaggal különböző elrendezésekben és különböző színekben

Korn: Ezt mondta a cipőkre is.

Lerogy az egyik székre

Vay Béla: Nem ezt mondtam, édes főnökvirágom, nem is mondhattam, mert az télen volt és az én főnökangyalomnak egyáltalán nem volt melege, hanem teljesen hidege volt.

Korn: De azt mondta, hogy lesz nagy öröm. Pontosan ezt mondta, emlékszem.

Vay Béla: Tévedtem, mert ugye az ember nem számolhat azzal, hogy a vevők alultájékozottak. Pedig, ha tudták volna, milyen remek cipőink vannak! És milyen olcsón adjuk. De hát nem tudták. Egyszer mindenki tévedhet.

Korn: De maga nem egyszer tévedett! Maga akkor is nagyon optimista volt, amikor legutóbb könyvesboltot csináltatott itt velem! Meg amikor madárkereskedést!

Vay Béla: Édes főnökmorgó, nekem arra nagyon sok mentségem van.

Korn: Például hogy egyáltalán nem ért a könyvekhez. Se a madarakhoz. Berakta itt nekem a könyveket méretre, jött valaki, kért egy földrajzi atlaszt, maga odanyúlt és a kezébe nyomott egy szakácskönyvet.

Vay Béla: Nyugodtan megvehetette volna, nagyon jó szakácskönyv volt. Otthon kipróbáltam.

Korn: De ha egyszer nem szakácskönyvre vágyott az a szerencsétlen!

Vay Béla: Jaj, a vevők, az édes mucirózsák! Azokon nagyon nehéz kiigazodni. Azonkívül igen hamar felismertem az ábécé előnyeit.

Korn: Bizony. És Lev Tolsztojt szépen besorolta az L-hez, Karl Mayt pedig a K-hoz.

Vay Béla: De így sokkal logikusabb. Különben hogy találtam volna meg őket?

Korn: Nem kellett őket megtalálni, egyetlen darabot el nem adott belőlük.

Vay Béla: Viszont minden reggel nagyon szépen leporoltam mindet.

Korn: A madarak pedig elhullottak.

Vay Béla: Pedig azokat is minden reggel leporoltam!

Korn: Lehet, hogy azért hullottak el.

Vay Béla: Annak is megvolt a maga előnye, mer' az édes főnökmadár az állandó elviselhetetlen csiripelés után nagyon tudott akkoriban örülni a csöndnek.

Korn: Most meg rábeszélte erre a galériára.

Vay Béla: Hát rá.

Korn: Csak tudnám, minek hallgatok mindig magára.

Vay Béla: Hát mer' olyan vagyok, mint egy kert az eső után. Minden kudarc után kivirágzom. Tele vagyok ötletekkel! Ötlet - üzlet. Üzlet - ötlet. Így megy ez! Édes főnökvezérnek boltja van, nekem meg ugye ötleteim vannak. Valamit pedig csak kell az embernek csinálnia, különben megeszi az unalom.

Korn: Csak ezeket az első heteket éljük túl valahogy.

Vay Béla: A múltkor is ezt mondta. Meg azelőtt is. És mindig túlélte.

Korn: De hogyan! Általában csődbe megyünk.

Vay Béla: És zavar az valakit, édes főnökvezér? Csődbe megyünk, újrakezdjük. Próbálkozik az ember. Mások is így vannak ezzel.

Korn: A feleségem már elvált tőlem maga miatt. Azt mondta, az a Vay hoz ránk minden bajt.

Vay Béla: Hagyjuk ezeket az ócska szövegeket, a Vay nagyon szép nemesi név, és azonkívül ypszilonnal írják. ... Megjegyzem, lehet, hogy a felesége számára én voltam a válóok, de a főnökbogaram lánya viszont nagyon szeret velem elbeszélgetni.

Korn: A főnökbogaram lánya pont olyan lökött tyúk, mint amilyen jószívű és megértő. Hogy kedveli magát, az nem a maga személyének szól. Engem is szeret, pedig rajtam igazán nincs sok szerethető. Ahelyett, hogy elköltözött volna az anyjához, aki szép és kedves, velem maradt, pedig én randa vagyok és kedvetlen. És így továbbra is minden nap nézhetem a hupikékre festett haját és a kockás harisnyáját. Mintha egy rajzfilmből jött volna.

Vay Béla: Na, készen vagyok.

A képeket nézik

Korn: Hát ez borzalmas.

Vay Béla: Gyönyörű! Elbűvölő! Varázslatos.

Korn: Konkrétan melyik?

Vay Béla: Konkrétan mind. Csupa kedvesség, játékosság. Az emberek unják már azt a sok feketeséget. Torz nők, mindenféle érthetlenségek és egyéb csunyikák. Hát arra való a művészet? Nem arra való a művészet. Művésznek tetszik lenni, uram? Tessék kérem örömet okozni annak a szegény vevőnek! Arra való a művészet. Szép naplementék, szép emberek, szép macskák, szép mindenfélék. Könyvekben szép mesék, lehessen rajtuk sírni! Operában szép dallamok, azt dalolják az édes trallák, lehessen rajtuk elandalodni! Higgyc el nekem, főnök-virág, holnap itten már tolongani fognak a népek!

Korn: Adjon nekem egy pohár vizet.

Béla kimegy a mosdóba és egy pohár vízzel jön vissza

Korn: Köszönöm. Szóval maga szerint jól tettem, hogy ezeket a borzalmas képeket vettem meg? Ezekből végre keresni fogunk egy kicsit?

Vay Béla: Főnöktündér, ez egyszerűen holtbiztos.

Korn: Kezdem azt hinni, hogy nem szabad bízni az emberek ízlésében.

Vay Béla: Sokféle ízlés van, édes főnökangyal.

Korn: És mondja, Béla, a polcokkal most mit csinálunk? Egyáltalán, hova tette a polcokat?

Vay Béla: Szétszedtem őket és a raktárba tettem, édesfőnök. Gondoltam, jól jöhetnek még, ha egyszer mondjuk játékboltot akarunk nyitni.

Korn: Na de Béla. Mit Béla! Vay úr! Maga azt mondta, maga kiszámolta nekem papíron, maga áperté bebizonyította, maga megdönthetetlen érvekkel meggyőzött engem arról, maga szónoklatokat tartott abban a tárgyban, hogy ma itten a galéria a legjobb üzlet! A műtárgy a legjobb befektetés! Mivelhogy a polgárok gazdagodnak, a polgári lakásokban polgári életformát fognak élni, a polgári életformához hozzátartozik a polgári műgyűjtés, bejönnek majd ide a boltba a polgárok három keréken négy gyerekkel vagy fordítva, és konkrétan azokat a polgári képeket akarják majd fogni gyűjteni a három szobájukban, amiket mi összevásároltunk olcsón az Ecserin. Polgári áron. Már ami a maga számításai szerint olcsó. Mivelhogy én fizetem. De már sokáig nem fogom tudni fizetni az újabb és újabb ötleteit, és lehet, hogy sokkal jobb üzletet csinálnék, ha zárva tartanék....

Vay Béla: Az biztos. Az teljesen biztos, édesdrága főnökmókus. De akkor hol marad az élvezet?

Korn: Szóval maga egy hónapon át rágta a fülem, és azt bizonygatta nekem, hogy meg kell csinálnunk ezt a galériát. Most pedig azt mondja, hogy „ha netán játékbolt”?! Meg hogy „hol marad az élvezet”?!

Vay Béla: Azt nem mondom. Ha netán játékbolt, abban is van élvezet. De momentán a galéria látszik a legbiztosabb befektetésnek.

Korn: Béla, Béla! Édes mucirózsa! Ha momentán egyhuszonnégy órán belül nem jelenik meg nekem az első vevő, vegye tudomásul, tizenöt év kooperáció ide vagy oda, maga itten ki lesz rúgva!

Időmúlás

Két héttel később

Korn és Vay az üzletben. A képek a falon, unalmas rend van. Korn telefonál. Vay egy törlőronggyal járkal, a képeket tisztogatja. Már annyira tiszták, szinte alig maradt belőlük valami

Korn: *(a telefonba)* Mennyit mondott, Rozikám? Az ki van zárva. Ilyen hőségben nem fizetünk ennyi adót. Mi ez? Helyiérdekű? Vagy általános? Mi az, hogy forgalmi adó? Nem is volt forgalmam! Az a néhány pár cipő, Istenkém, hát mikor volt az! A könyvek? Ki olvas manapság? Itt van a nyakamon mind! Az összes poros klasszikus

Vay Béla: *(a törlőronggyot gyűrögetve)* Nem is poros.

Korn: ... és az egész kortárs magyar irodalom! Már alig tudok belépni a raktárba. Hogy a galéria? Hogy menne? Nem megy sehogy. Két hete itt ülök a szebbnél szebb angóramacsák, perzsák, sziámiak és cirmosok között, és ember be nem tette ide a lábát. Nem, nem nyitottam állatkereskedést, a képekről beszélek, Rozikám. Édesem, hívjon, amikor valami jobb híre van. Nem fizetek. Magának igen, de ezeknek? Ezeknek nem. És azoknak sem. És egyáltalán senkinek sem, mert nincs miből. Teljesen le vagyok égve. Na viszlát.

Bélára néz

Béla. Két hete nyitottunk. És még egyetlen vevő sem járt itt. Ezzel szemben jön naponta három harisnyaügynök, négy hajléktalan, két díjbeszedő, öt pizzafutár és tizenhárom közvéleménykutató. Érti, hová akarok kilyukadni?

Vay Béla: Volna szíve kirúgni, csillagom?

Korn: Ebbe megyek tönkre. Hogy túl jó vagyok magához. Ezért nem tudok kimászni a bajból.

Vay Béla: Mondhatok valamit, édesdrága főnöktündér?

Korn: Nem.

Vay Béla: Pedig attól nem lesz jobb a drága főnökmorgónak, ha elnémítja a nép hangját.

Korn: Nem bír csöndben maradni?

Vay Béla: Nem.

Csönd. Hosszú szünet

Vay Béla: Akkor mondhatom?

Korn: Nem.

Csönd. Hosszú szünet

Vay Béla: És most?

Korn: Most mondhatja.

Vay Béla: Főnökvirág, én nagyon optimista vagyok.

Csönd. Hosszú szünet

Korn: Ezt akarta mondani?

Vay Béla: Ezt.

Korn: Tudja mit, Béla, Mégse szólaljon meg. Úgy körülbelül az elkövetkező másfél-száz évben.

Megszólal a csengettyű, nyílik az ajtó. Belép Korn Éva. Még mielőtt meglátnánk őt, megszólal Béla

Vay Béla: Na tessék! Megmondtam. Máris jönnek a vevők!

Meglátjuk Évát, Korn lányát. Kékre vagy lilára festett haj, miniszoknya, kockás vagy pöttyös harisnya. Meglehetősen alternatív bige

Éva: Szia, apa!

Korn: Mondjad, kislányom, ne kímélj.

Vay Béla: Évicsillag! Hogy vagy, katicabogaram?

Éva: Apa, nincs sok időm.

Korn: Értem. Mennyi kell?

Éva: Tízezer.

Korn: Öt. De az is csak azért, mert Vay Bélából van a szívem.

Éva: Undok vagy.

Vay Béla: Főnökbogár, ön valóban undok. Egyrészt igen nehéz sorsra kárhoztatja ezt a szegény gyermeket, másrészt ismét szóvicceket gyárt a rovásomra.

Korn: Igen, kislányom, undok vagyok, úgy általában. De most speciel nem vagyok undok, most simán le vagyok égve. Még nem igazán hevertem ki a kortárs magyar irodalom és a hazai könyvkiadás által a boltomra mért csapásokat.

Éva: Szóval ötezer?

Korn: Öt.

Éva: Pedig igazán nem csak hajszelét és körömlakkot akartam venni, hanem húsz deka parizert is, hogy legyen mit enned, amikor hazajössz.

Korn: Ez megható, de akkor is csak ötezret tudok adni.

Éva: Na jól van, elfogadom az ajánlatodat.

Korn pénzt ad neki

Korn: Tessék. A másik ötért menj anyádhoz. Anyádnak mindig van pénze.

Éva: Kösz, haver. Mondd, mikor fogod már lecserélni ezeket a borzalmas cirmosokat? Na, pá. Kezicsókolom, Béla bácsi!

Elrohan

Vay Béla: Nem tetszenek az Évitündérnek a cicáink.

Korn: Naná, hogy nem tetszenek neki, mindig jó ízlése volt. Csak rá kell nézni.

Vay Béla: Pedig a főnökangyal mintha nem igazán rajongana az Évitündér hajszínéért.

Korn: És a harisnyájáért sem. De az ízlése, az vitathatatlanul remek.

Megszólal a csengettyű, nyílik az ajtó. Belép Parádi Zizi

Vay Béla: Na tessék! Megmondtam! Van itt forgalom!

Zizi: Jónapot, uraim. Bejöhettek?

Vay Béla: Hát persze, csak tessék, édes asszonyom! Hát persze, hogy bejöhet! Hozzánk ne jöhetne? Hát mi direkte azért' vagyunk, hogy az ilyen édes vevők bejöjjenek ide nekünk!

Zizi: Ez itt a Korn galéria, ugye?

Vay Béla: Hát már ezt is tudni tetszik? Hát maga igazán nagyszerű. Honnan tetszik tudni?

Zizi: Ki van írva.

Vay Béla: Erre nem is gondoltam.

Zizi: Korn úr....?

Vay Béla: Vay Béla. Ypszilonnal. Általános segéderő.

Zizi: Parádi Zizi. I-vel. Három i-vel. Korn úr?

Korn: Én vagyok. Kezicsókolom. Tessék kérem, lehet választani, lényegében úgyis mind egyforma, kedvezményesen ötvenezer. Magának negyvenkilencezer-kilenc.

Zizi: Tényleg mind egyforma.

Korn: Akkor mit tetszik itten lacafacázni? Tessék, itt van ez a gombolyagos. Jó könnyű. Nincs vele annyi gond. Becsomagoljuk, fizet, viheti, avviszontlátásra.

Zizi: Én tulajdonképpen nem ezt

Korn: Nézze, asszonyom, felnőtt emberek vagyunk. Magának kell egy macskás kép, nekem van, magának van pénze, nekem nincs, maga odaadja a pénzt, én odaadom a képet, azzal kvittek vagyunk. Persze elérzeleghetünk róla, hogy mondjuk „tessék kérem megnézni, milyen édes pofija van itt ennek a cirmosnak”, vagy „ugye, milyen hihetetlenül bájosan pofozza ezt a gombolyagot itt ez a kis kandúr” ... meg ilyenek. De ehhez most meleg van, momentán.

Zizi: Mondták már magának, hogy nem az a született kereskedő?

Korn: Nézze, asszonyom, persze, mondták, de hát nem is vagyok az. Én tulajdonképpen mérnök vagyok, tetszik tudni. Kohómérnök. Az apám azzal küldött el az egyetemre, direkte a kohószakra, hogy Magyarország egy ipari ország, ez lesz a legjobb szakma. Hát nem lett igaza. Nekem meg ugye valamiből meg kell élnem. Ezért aztán most kereskedő vagyok. Tetszenek a képek vagy nem tetszenek?

Zizi: Igazán nagyon kedvesek ezek a cicusok.

Korn: Na, akkor meg mit vacakol?

Zizi: Én tulajdonképpen azért

Korn: Nagyon határozatlannak tetszik lenni, kérem. Mai világban ez nem működik. Dinamizmus! Menedzser-szemlélet! Határozottság! Kicsit régimódinak tetszik lenni.

Zizi: Maga sem az a távirányítós yuppie.

Korn: Nem, sajnos. Mert ugye akkor például nem egy öreg Ladám volna, hanem egy vadonatúj BMW-m. Azt azért csípném. Tehát akkor melyiket parancsolja?

Zizi: Nem könnyű

Megszólal Korn mobilja. Valami borzalmas melódiát játszik, pl. „Happy Birthday to You”, stb. Hangról hangra hangosabb

Korn: Bocsánat, kapás van ... Vay úr, foglalkozzék a kedves vevővel addig ...

Keresi a telefonját, nagyon nehezen találja meg, a telefon egyre erőszakosabban cseng

Vay Béla: Édes mucirózsa, mondja, miben segíthetek!

Zizi: Hát nem könnyű itt maguknál

Korn: *(a telefonba)* Halló, itt Korn.

Vay Béla: Bizony, ugye, az a sok kép, kis virágom... Magát biztosan egy szerető férj várja otthon, aki egyenesen el fog olvadni, ha meglátja a mi kis cicáinkat.... úgy kelletik majd felmosni a szegényt

Korn: *(a telefonba)* Nem kérem, olyasmit nem tartunk. Még hogy nonfiguratív? Nálunk kérem, minden képen van figura. Némelyiken több is.

Zizi: Nem könnyű itt maguknál megszólalni

Korn: *(a telefonba)* Nem viccelek. Még hogy jó a humorom. Nekem egyáltalán nincs is humorom. És Picassóm sincs. Nem vagyok én autókereskedő. Se Renault-m. Se Renoir-m. Leonardót, azt a Stadler úr tart de ő momentán bezárt. Vagy bezárták.

Vay Béla: Szóhoz se tetszik jutni, igaz, babavirág? Na, majd én segítek. Ennek itt az a címe: „Cica egy gombolyaggal.” Nna. Ennek pedig: „Cica két gombolyaggal.” Ez itt a „Két cica egy gombolyaggal”. Ez pedig a „Két cica két gombolyaggal”. Na, ennek meg elfelejtettük kiírni a címét. Várjon, mucirózsa, megszámolomegy... kettő ... „Két cica” egy, kettő. három Megvan! „Két cica három gombolyaggal”!

Korn: Na, fejezzük be ezt a komolytalankodást, kérem. Hogy hol ajánlottak minket? A bútorüzletben? Megmondtam nekik, hogy csak jóízlésű vevőket küldjenek! Mondja, maga ért a képekhez vagy én? Szolgálhatok kérem egy cicával, két cicávalhalló halló..... Letette. Micsoda modortalan emberek vannak. Azt hiszik, nekem öröm ezeket a borzalmas képeket árulni. Kötzködnek itt velem. Jutottak végre valamire?

Zizi: Én arra gondoltam ...

Korn: Hallja, maga nagyon kitartó! Se nem vásárol, se meg nem sértődik! Maga akar tőlem valamit.

Zizi: Tudja, Korn úr

Korn: És én még reménykedtem.

Vay Béla: Főnökvirág, bizza ezt most rám, drágaságom. Már éppen kezdett az édes vevőangyal összezelegedni az egyik festményünkkel

Zizi: Tudja, Korn úr, én biztosítási ügynök vagyok.

Korn: Gondolhattam volna. Amilyen kitartó.

Vay Béla: Akkor én itt egy nagy félreértésben lehetek talán.

Korn: Bélatündér, befogná egy picit azt a csókos száját? És esetleg nézze már meg, nem vagyok-e kint a raktárban!

Zizi: De énmíattam igazán ...

Korn: Hagyja, hozzá van szokva. Na megnézi, Bélabogaram?

Vay Béla: Elég valószínűtlen, hogy eredménnyel járjak, de tesztek egy próbát.

Indul a raktárba

Főnökédes! Főnökvirág!

Kimegy

Korn: Na mondhatja.

Zizi: Nagyon kedves ember az alkalmazottja.

Korn: A mondókáját mondhatja. De csak mert rokonszenvesnek találok magát.

Zizi: Cégünk, a BBB Biztosító

Korn: Térjen a lényegre. Ki nem állhatom ezt a biztosítási paneldumát.

Zizi: Kitűnő életbiztosítási ajánlataim vannak.

Korn: Miért nem mondja az igazat? Nem életbiztosítás! Halálbiztosítás! Maga a halálomra spekulál. De elszámítja magát. Én kérem, örökéletű leszek. És ez halál biztos. Direkte azért, hogy a maga főnökeinek ne legyen annyira jó.

Zizi: Ebben az esetben pláne érdemes volna biztosítást kötnie!

Korn: Hogyne. Hogy örök életemben fizessem a biztosítási díjat, és a végén meg se haljak.

Zizi: Mi erre is gondoltunk.

Korn: Hogy halhatatlan leszek?

Zizi: Van kérem elérésre szóló életbiztosításunk is.

Korn: Hogyhogy?

Zizi: Ez azt jelenti, hogy maga tíz éven át fizet, tíz év után pedig visszakapja a pénzét.

Korn: Hát hogy visszakapom, az pompás. De miért fizetek?

Zizi: Megenged egy személyes megjegyzést?

Korn: Csak azt engedek meg. Ezt a személytelen sódert nagyon rosszul viselem. Maga ennél többre hivatott, hölgyem.

Zizi: Nagyon kedves.

Korn: Ez volna a személyes megjegyzés?

Zizi: Nem, a személyes megjegyzésem az akart lenni, hogy nem könnyű magával. De közben kiderült, hogy maga nagyon kedves.

Korn: Valamit elhibázhattam. Más mondanivalója nincs?

Zizi: Én ugye csak a biztosítás miatt

Korn: Hogy csak amiatt jött.

Zizi: Igen. Végighallgat?

Korn: Hallgatom.

Közben visszajön Vay, megáll a raktár ajtajában

Vay Béla: Mondhatom?

Korn: Nem. A hölgyre figyelek.

Vay Béla: Akkor nem mondom. ... Csak annyit akartam mondani, hogy jól sejtettem, nincs a raktárban az én főnökmadaram.

Korn: Vay úr, küldjem ki durvább eszközökkel?

Zizi: Bocsánat, hogy beleszólok, de igazán megtisztelő volna, ha a munkatársa is meghallgathatná az ajánlatomat.

Korn: Vay, maradjon.

Zizi: Köszönöm.

Vay Béla: Maga egy mucirózsa, hölgyem! Egy kimondott virág!

Korn: Vay, csönd. Hallgatjuk, asszonyom.

Zizi: Uraim. Biztosítónk, a BBB Biztosító legfőbb jellemzője a minőség, melyet úgy a biztosítás módozataiban, mint az ügyfelek kiszolgálásában biztosítunk és szigorúan megvalósítunk. A BBB Biztosító biztosításait igen kedvező feltételekkel kínáljuk. Ezeket a feltételeket elsősorban az értékmegőrzés és az inflációkövetés jellemzi. Az Ön képviselője, ez én vagyok, megismerteti Önt a BBB Biztosító kötvényfeltételeivel, melyek egyaránt tartalmazzák a biztosítási összegre, a havi járadékösszegre, valamint a befektetett biztosítási díjtartalékok várható többlethozamából származó éves nyereségre vonatkozó részletes információkat. Tudnak követni?

Korn: Nem.

Zizi: Elmondjam még egyszer?

Korn: Isten ments!

Zizi: Milyen típusú biztosítás érdekli?

Korn: Semmilyen.

Vay Béla: Főnökangyal, engem érdekelne!

Zizi: Tehát, mint mondtam, biztosítónk minőség- és ügyfélelkötelezett. Minthogy önöknél a típus még nem eldöntött, ezért elmondanám, hogy különböző típusú biztosításaink különböző életkorokhoz rendeltek, miáltal az ügyfelek igen széles körének ajánlhatunk

Korn: Asszonyom, kár fárasztania magát. Vay úrnak nincs pénze. Annyi sincs, mint nekem. Pedig én sem állok nagyon jól.

Zizi: Értem. Bocsánat. Mindig így járok. Általában azok szoktak végighallgatni, akikről már az elején tudhatnám, hogy úgysem kötnek majd biztosítást.

Korn: Akkor minek mondja végig?

Zizi: Tudja, legalább elbeszélgetünk egy kicsit.

Elsírja magát

Vay Béla: Puff neki. Most hiába várja az édest az a szerető férje a cicákkal. És még csak biztosítást se kötött.

Zizi: *(hüppög)* Nincs is férjem..... Rég elváltam.

Vay Béla: Rosszul tette, drága cicavirág. A családi tűzhely melegénél mindig megvigasztalódhat az ember.

Korn: Na, akkor mi most eleget beszélgettünk jól kibeszélgettük magunkat ne pityeregjen maga se állhat rosszabbul, mint én ... magának se megy a bolt, nekem se. Örülök, hogy megismertem. Viszontlátásra.

Zizi: Köszönöm, hogy meghallgattak. Remélem, még találkozunk.

Kimegy, csilingelés

Vay Béla: Főnöktündér, azért ez most egy kicsit durva volt. Kár volt így megbántani ezt a szegény asszonyt.

Korn: Béla! Magának tetszik ez a nő!

Vay Béla: Erre nem tudnék kapásból válaszolni..... Van benne valami, ahogy így beállít ide és olyan slágfertigen mondja, amit mondani kell. Szerintem visszajön ez még. Ez egy erős fajta. Fog ez még nekünk meglepetéseket okozni. De azért én akkor sem így bántam volna vele, az biztos. Én szépen végighallgattam volna, hagytam volna, hadd mondja. Végül is nem tehet róla, hát nő az istenadta! Szeret beszélni!

Korn: Mert maga nem.

Vay Béla: Én mindig csak annyit mondok, amennyi éppen szükséges. Például, hogy én bizony végighallgattam volna.

Korn: És azután aláírta volna a biztosítást is, mi?

Vay Béla: Hát persze, hogy aláírtam volna! Hát mibe kerül az, istenem? Hogy nem tudok fizetni, arra csak egy hónap múlva jött volna rá, ma viszont lett volna egy jó napja! És ez a lényeg, főnökbogaram!

Időmúlás

Néhány héttel később. Ősz van, odakint esik az eső. A bolt majdnem üres, a falon, közepen, egyetlen kép. Korn egyedül. Megszólal az ajtócsengő, belép egy kisé túl jól öltözött, harminc és negyven közti házaspár

Szivi: Jónap.

Korn: Jónapot kívánok.

Mucuskám: Megengedi, hogy ide tegyem az ernyőmet? Jaj, ez az eső. Mennyire közönséges dolog.

Korn: Mivel szolgálhatok?

Mucuskám: Képek nincsenek?

Szivi: Ne beszélj bele. *(Kornhoz)* Képek vannak?

Megszólal Szivi mobilja

Szivi: Bocsánat. *(A telefonba)* Hallgatlak. Igen. Négykor. Jó. Idefigyelj, bemész a wordbe, kikopizod a madness 99 file-t, konvertálod rtf-be, kinyitod a HTML-szerkesztőt, ott a convert to html opciót választod és save. Érted? Jó. Négyre ott vagyok. Csak jpg-eket inzerálj bele, a bmp túl nagy. De küldheted nekik a képeket atacsban is. És vigyázz, hogy az account manager szép, értelmes magyar nyelven írja meg nekik azt a brífinget, ne azon a zagyvarékasin, amin beszélni szoktatok. OK, csao. *(Leteszi. Kornhoz)* Hol tartottam? Igen. Képek vannak?

Korn: Milyenre gondoltak?

Mucuskám: Hát egy olyan szépre. Olyan új házba valóra. Amit úgy elnéz az ember a falon.

Korn: Ez az egy eladó képünk van. Macska gombolyaggal.

Megszólal Korn mobilja

Korn: Bocsánat. Halló. Rozikám, mit követtem el már megint? Legyen velem kíméletes, a jelek szerint vevőim vannak! *(A házaspárhoz)* Tessenek addig nyugodtan nézelődni, kérem. *(A telefonba)* TB? Ne is mondja! Folyton az öregségre emlékeztet! Hol leszek én már, mire ezek nyugdíjat fizetnének nekem! ... Más is van? SZJA? Csak az a jé ne volna benne! Hát hol van nekem jövedelemem? Mondanák, hogy „személyi adó”, akkor tudná az ember, miről van szó. És az ÁFÁ-t sem fizettem be? De tudják ezek, de tudják! Több rövidítése nincs? ... Idefigyeljen, Rozikám, vegye elő az ábácét és tegyen még néhány betűt egymás mellé! Tudja, KFT, BT, BTK, RT, Máté, ilyesmi. És kellemes hétvégét, édesem! Viszhall, vevőim vannak. Viszhall. ... Hol is tartottam?

Mucuskám: Azt mondta, hogy csak ez az egy képük van.

Korn: Stimmt. Hál'Isten, remekül megy az üzlet.

Mucuskám: És ezt akkor ajánlja nekünk? Tudja, mi nem igazán értünk a művészethez.

Korn: Igen, asszonyom, ez egy pompás, egyedi, eredeti

Megszólal Mucuskám mobiltelefonja

Mucuskám: Te vagy az, kicsikém? Ebédeltél már? Jól van. Tele van a hasikád? Helyes. Mondd meg a Joli néninek, hogy csináljon neked kakaót. ... Tegyen bele narancsot. Jaj, ne bele tegye, hanem mellé. És adjon neked csokikát. ... De vigyázz, el ne rontsd a gyomrod. Utána nézhetsz Pokémont. Lőhetsz is. Csak ne nagyot, mert a Joli néni ijedős. Puszika. *(Kornhoz)* Bocsika. Hogy mondta?

Korn: Hogy ez egy elsőrangú.

Mucuskám: Na igen, hát maga ért hozzá.

Szivi: Ha nincs más, ez is jó lesz.

Mucuskám: Kedves kép. Csak sajnós nem valami trendi.

Szivi: A szüleimnek is ilyen van. Végül is olyan mindegy, csak siessünk.

Mucuskám: Talán nézzük meg előbb közelebbről, nem gondolod?

Szivi: Jó, de tudod, hogy nincs sok időm. A kép meg igazán elmegy.

A képet nézik, Korn meg őket. Hosszú csönd

Mucuskám: Drágám, nem mondom, a cicus nagyon édes, szépen rendesen meg is van festve, jó sok szín van rajta, és szépen tele is van festve a vászon, nem spóroltak a festékkal, tulajdonképpen tetszene, de hát ki vesz ma már ilyet? Ha legalább tigris volna. Vagy puma. Vagy párdúc. Mit tudom én. De hát ez egy egészen közönséges, hétköznapi cirmos. Most az egzotikus állatok a menők.

Szivi: Sokat beszélsz. Tudod, hogy sietek. Egykor i.t. ülés, háromkor vezetőség, négykor elnökségi, ötkor jön a könyvelő, hatkor tenisz. Utána három napig nem érek rá. Ha most nem vesszük meg neked ezt a képet, egész héten bámulhatod az üres falat.

Korn: Hallja, asszonyom. Jobb lesz, ha hallgat a férjére. Az úr tudja, mit beszél. Nem olyan nagy ügy egy ilyen képvásárlás. Tessék kérem, lehet választani, lényegében úgyis mind egyforma, kedvezményesen ötvenezer. Maguknak negyvenkilencezer-kilenc.

Szivi: Hogy érti, hogy lehet választani?

Korn: Bocsánat, ezt szoktam mondani. Régebben több ilyen képünk volt, de hát mindet elkapkodták.

Szivi: Hallod, mucuskám, mások is ezt veszik. Akkor ezt kérjük.

Mucuskám: Nagyon édes vagy, mackókám, hogy ilyen hipp-hopp meg akarod venni nekem ezt a képet, de azért én nem szeretném elkapkodni ezt a dolgot! Nem lehet, hogy egy kicsit barátkozzak vele? Bocsika.

Korn: Hölgyem, tetszik magának ez a kép?

Mucuskám: Úgy őszintén?

Korn: Őszintén.

Mucuskám: Szerintem tündéri. Egyszerűen zseniális.

Korn: Akkor meg mit lafacacázik? Holnapra elviszi más.

Szivi: Mondjad, bogaram, miért nem akarod, hogy megvegyük?

Mucuskám: Úgy őszintén?

Korn: Őszintén.

Mucuskám: Hát úgy őszintén, tudja, én nem értek az ilyen komoly művészethez. De azt mondták a múltkor a Szösz show-ban az RTL-en, hogy ha képet akarunk venni, akkor jobb, ha nem bízunk az ízlésünkben, és az a legjobb, ha minél egzotikusabb témát választunk. Tájból Himaláját, állatból kacsacsőrű emlőst. Vagy csörgőkígyót. Azzal nem lehet nagyon melléfogni.

Korn: Csörgőkígyót mondott? Utálok a kígyókat.

Szivi: És te nem bízol a saját ízlésedben, mókuskám?

Mucuskám: Úgy őszintén?

Korn: Őszintén.

Mucuskám: Hát nem. A múltkor is megvettem azt a kanárisárga kosztümet, és az Olívia azt mondta, hogy ilyet már legalább fél éve senki sem hord. És a terepjáróval tök az adu, ugyanígy jártam. Pedig az tarka volt és azt a névnapomra vették.

Szivi: Édesem, megvesszük most ezt a cicust, és ha az Olíviának nem tetszik, akkor majd a jövő héten, ha egy kicsit több időm lesz, veszek neked egy pumát. De addig is van valami a falon. Nem egy nagy etwas, de legalább nem nyaggatsz esténként, hogy milyen sivár az otthonunk.

Korn: Helyes kérem, így kell ezeket a dolgokat kezelni. Nem nagy ügy. Egyik is kép, másik is kép. Egyik is macska, másik is macska. Megjegyzem, pumát nálam ne is keressenek. Akkor csomagolhatom, kérem?

Szivi: Ha lesz szíves. Amíg meg nem bánom.

Belép Vay Béla, elázva. Képeket cipel. Ezeket a jelenet folyamán egyenként beviszi a raktárba, lehetőleg minél nagyobb zavart okozva mindenfelé, amerre jár

Vay Béla: Nézze, mit hozok, főnökbogár! Képek! Újabb cirmosok! Kimentem az Ecserire, megláttam ezeket, hát nem volt szívem ott hagyni őket! Igaz, hogy tele van a raktár, de csak lesz még annyi hely

Korn: Vay úr, vevőink vannak.

Vay Béla: Vevőink? Ugye megmondtam!

Szivi: Ezeket az Ecserin vette?

Korn: Igen, ott is szoktunk vásárolni.... Vannak olyan vevőink, akik szeretik az extrém dolgokat

Többet adnak egy olyan képért, amit az Ecserin találunk, mint egy olyanért, amit valami neves mester szignált

Vay Béla: Hát nem megmondtam az édes főnökmókusnak, hogy felvirrad még ez a nap! *(A házaspárhoz)* Édes mucirózsák, megtisztelve érezhetik magukat! Maguk a mi első vevőink!

Kínos csönd

Korn: Vay úr! Béla!

Szivi: Igazán? Megtisztelő. És akkor ki vette meg a többi képet?

Korn: Elfogytak.

Vay Béla: Igen, elfogytak. Vették, vitték!

Korn: Vay úr nagyon vicces ember. *(Vayhoz)* Maga egy barom. Ki van rúgva.

Hosszú, kínos szünet

Mucuskám: *(Szivihez)* Szivikém, ez nagyon megható! Mit szólsz? Mi avatjuk föl ezt a galériát! Hogy mit fognak szólni a lányok, ha én ezt este elmondom a fitnessben!

Szivi: Persze, erről az oldalról is lehet nézni a dolgot. Jó, hogy ilyen pozitív vagy, mucuskám. Legalább hamarabb letudom az egészet és nem vagyok kénytelen elmenni veled egy másik üzletbe. *(Kornhoz)* Ötvenezret mondtott?

Vay Béla: Én hatvanra emlékszem.

Szivi: Felőlem legyen hatvan. Áfás számlát kérek.

Korn előveszi a számlatömböt, elkezdi írni a számlát. Megszólal Szivi mobilja

Vay Béla: *(Kornhoz)* Na, akkor most talán mégse vagyok kirúgva.

Szivi: Bocsánat. *(A telefonba)* Hallgatlak. Mi kell nekik? Komplet arculatterv? Idefigyelj, az legalább két ember két teljes napi munkája. Mondjál nekik két milkót. Mikor van prezentáció? Jövő héten? Akkor kérjél sürgősségi felárat. Három milkó. Bent van a kreatívunk? Csipogj neki, vagy küldj egy emilt, hogy jelentkezzen. Na, most le kell tennem, mert éppen kultúrárt fogyasztok. Képet veszek, apukám, az most a legjobb investment. És baromira trendi. Csao.

Csilingel az ajtócsengő, belép Parádi Zizi

Zizi: Jónapot, uraim! *(A házaspárhoz)* Jónapot.

Vay Béla: Zizike, drága mucirózsza! Hát nem sértettük meg a múltkor?!

Korn: Jónapot.

Zizi: Ugyan már, egy ügynököt nem lehet megsérteni. Annak az nem üzlet.

Korn: Megint hozott valami haláli jó biztosítást? Kis türelmét kérem, éppen kiszolgálom az urat.

Vay Béla: Addig mondja el nekem, kiscsillag! Milyen biztosítása van? Volna valami egy ilyen egyszerű kis bocibunkónak is, mint én vagyok?

Zizi: Kedves Béla úr, a biztosítás passzé üzlet. Ma már minden fagyaltárus biztosítást kínál a tölcser mellé. Nekem most hüllőim vannak. És kígyóim.

Vay Béla: Hüllői? Konkrétan milyen hüllőkre gondol, kiscsillag?

Zizi: De igazán érdekl, kedves Béla?

Vay Béla: Csillagocskám, hát érdekelt engem bármi más az életben, mint a maga hüllői? Már pendelyes koromban is hüllőkkel és kígyókkal álmodtam! Mondja, mije van? Terítsen, cicavirág!

Zizi: Hát például kaliforniai királlysikló.

Vay Béla: Tovább, csillagvirág, tovább!

Zizi: Hamis kobra, sárga anakonda, kéknyelvű gyík.

Vay Béla: Ennyi?

Zizi: Szivárványos boa, gyűrűs pítón, orrszarvú leguán, dumeril varánusz. A többi hirtelenjében nem jut eszembe. De ha van egy kis türelme ...

Mucuskám: Jól értettem? Maga tényleg hüllőket árul?

Zizi elővesz egy katalógust

Zizi: És kígyókat. Az előbbieken kívül van még timori pítón, kutyafejű boa, zöld gekkó, fidji leguán és néma csörgőkígyó.

Korn: Néma? Nem is csörög? Akkor honnan tudja, hogy csörgőkígyó?

Vay Béla: Főnökbogár, ne kötözködjön már ezzel az édes mucirózsával

Korn: Tudja mit, Béla, talán csomagoljon inkább maga. Akkor kinek írjam a számlát, uram?

Szivi: Tessék, itt a névjegyem. Hatvanezret mondott? Negyven, ötven, hatvan. Parancsoljon.

Mucuskám: Nem folytatná ezt a dolgot ezekkel a kígyókkal? Bocsika.

Zizi: Boldogan, hölgyem. Mire kíváncsi?

Mucuskám: Vennék egy kígyót.

Zizi: Széles választékunk van, kérem. A felsoroltakon kívül van még nálunk gabona-sikló, templomvipera, sisakos baziliszkus, díszes leguán és madagaszkári nappali gekkó.

Korn: Gekkó már volt.

Zizi: Igen, a zöld gekkó. De ez madagaszkári nappali gekkó.

Korn: Éjszakai nincs?

Vay Béla: Most miért kötözködik, édes főnökvipera? Mennyivel jobb az éjszakai, mint a nappali?

Korn: Hát, ha nem éjszakai, akkor engem nem is érdekel.

Mucuskám: De engem érdekel! Azt hiszem, mindig is egy ilyen madagaszkári gekkóra vágytam! Mennyiért adja?

Zizi: Csomagban árulom őket. Többfélét adok együtt.

Mucuskám: De nálunk otthon egyetlen gekkó is megteszi.

Szivi: Vagy egy vipera.

Mucuskám: Neked a vipera jobban tetszene, szivi?

Szivi: Nem úgy értettem.

Mucuskám: És hogyan kell egy ilyen izét gondozni?

Zizi: Nem kell gondozni. Önök befizetik a kiválasztott csomag árát, mi a galgamácsai telepünkön gondozzuk az állatokat, és a szaporulaton osztozunk.

Szivi: Galgamácsán van a farm?

Zizi: Ott.

Mucuskám: És akkor a szaporulatot visszük haza? A többi pedig ott marad maguknál Galgamácsán?

Zizi: Nem a szaporulatot adjuk át, hanem a szaporulat árát. Az egész pont úgy működik, mint a tőzsde. Gondolom, tetszettek már látni részvényalapot.

Szivi: Naná. Bár csak virtuálisat. Igen sok virtuális részvényalapot láttam.

Zizi: Na, ez is pont olyan. Csak nálunk a részvényalapon hullók vannak. Különböző portfóliókat állítunk össze a hullóinkból. Lehet venni az olcsóbbakból kettőszázötvenezerért, de van egymilliós meg ötmilliós csomagunk is. Kötünk egy szerződést, maguk kedvük szerint látogathatják az állatokat nálunk a tenyészfarmon, és év végén elszámolunk. Addigra sok kicsi madagaszkári gekkójuk születik majd. Ez kérem, környezetbarát befektetés, ezek ugyanis valódi biohullók.

Mucuskám: Szivi, hát ez bombajó! Ugye, veszel nekem ilyen gekkót? Meg hogy mondta

Zizi: Varánuszt. Leguánt. Ami tetszik.

Szivi: Ez most trendi?

Mucuskám: Szerintem abszolút trendi.

Szivi: Össze tudna állítani nekem holnapra mondjuk egy kétmilliós csomagot?

Zizi: Természetesen.

Szivi: Tessék, kérem, a névjegyem. Ide küldje a számlát. ... Lehet három milliós is.

Hóna alá csapja a becsomagolt festményt

Köszönöm. Gyere, mucuskám.

Mucuskám: Te milyen édes vagy! Köszönöm a kígyókat, macikám!

Szivi: Én köszönöm. Ez egy bombaüzlet. Te majd számolod a kis pitonokat, én meg a kis zsetonokat. ... Viszlát!

Mialatt kifelé tartanak, megszólal Mucuskám mobilja

Mucuskám: Mondjad, kicsim. ... Örülök, hogy ízlett. Hogy lelőtted a Joli nénit? ... Nagyon megijedt? ... Próbáltad már fölélészteni? ... Próbáld meg egy pohár vízzel ... de vigyázz, az arcába öntsd, ne a ruhájára. Mindjárt otthon vagyok, kicsim! ... Akkora meglepetésem van! ... Mondd csak, szeretnél egy igazi viperát?

Elmennek

Korn: Hoppá.

Vay Béla: Zizikém, csillagom, ezt hogy csinálta? Hát maga egy valódi mucirózsa!

Korn: Tartson nekem tanfolyamot, hölgyem.

Vay Béla: Maga egy kimondott eladóművésznő, bogaram! Egy Bajor Gizi!

Zizi: Maguk nem vesznek kígyót? Tulajdonképpen ezért jöttem.

Vay Béla: Jaj, én boldogan vennék!

Korn: Béla! Nem, köszönöm, nem veszünk. De le vagyunk nyugözve.

Zizi: Látják, uraim? Egy kis marketing az egész. Piaci ismeretek.

Korn: Az. Nyáron még itt házalt nekem a haláli jó kis biztosításaival.

Zizi: Azóta szakember lettem. Részt vettem egy marketing-tanfolyamon.

Vay Béla: És mit tanítanak ottan? Markecolást?

Korn: Béla úr, nyughasson. Mondja, kedves Zizi, ott találta ezeket a kígyókat?

Zizi: Bizonyos szempontból igen. Megtanultam, hogy csak az érdekes dolgokat lehet jól eladni.

Korn: Mi is eladtuk ma ezt a képet.

Vay Béla: Hogy ne adtuk volna el, amikor a kis hölgy értesült róla, hogy ők az első vevőink! Rögtön nagyon érdekesek lettünk.

Zizi: Tényleg ezt mondták nekik? Akkor Vay úrnak igaza van. Ők ezt nyilván érdekesnek találták. És ez rögtön megért nekik

Korn: Hatvanezret. A maga kígyói pedig három milliót.

Zizi: Ennyivel meglepőbbek az én kígyóim a maga cicáinál.

Korn: De hát honnan vegyek én három millióért madagaszkári nappali gekkót?

Zizi: Maga sokkal jobb helyzetben van, mint én. Én csak a főnököm kígyóival házalok. De magának van egy saját galériája!

Korn: Köszöm szépen. Jó üzlet, nagyon jó üzlet. Jut is eszembe, Vay úr, tegyen már ki néhány képet a falra.

Vay Béla: Melyiket tegyem ki, főnökcsillagom?

Korn: Teljesen mindegy. Egyik borzalmasabb, mint a másik.

Vay Béla: Boldogan, édes főnöktündér! Már jöhetnek is az első vevők! Csupa első vevő!

Elkezdi a raktárból kihordani és a falra akasztani a képeket

Zizi: Megengedi, hogy leüljek?

Korn: Bocsánat, nagyon modortalan vagyok. De hát engem már csak így neveltek. Keménység, fiam, mondta mindig a papám, keménység, azzal viszed az életben valamire.

Zizi: És vitte?

Korn: Nem nagyon, de azért jól hangzik. Végül is van egy galériám.

Zizi: Na látja, ez az. A galériája. Ha megengedi, hogy segítek, a magáé lesz a leghíresebb galéria egész Pesten.

Korn: Abban magának mi az üzlet?

Zizi: Azt majd kialkudjuk.

Vay Béla: Édes főnökbogár, hagyja már, hogy a Zizi művésznő elmondja magának, hogy mitől lesz jó nekünk! Ne legyen már olyan türelmetlen!

Korn: Szeretem a tiszta játszmákat.

Zizi: Ollalá, akkor sose fog meggazdagodni.

Korn: Gondolja? Szóval amit javasolni akar nekem, az valami

Zizi: Csalás. Hát persze. De olyan csalás, amitől az emberek boldogok lesznek. Valahogy úgy vannak megalkotva, hogy szükségük van rá, hogy néha becsapják őket.

Korn: Ez a dolog a kígyókkal ez is csalás? Nincsenek is kígyók?

Vay Béla: Jaj, hogy kérdezhet ilyet, drága főnöktündér! Hát azt a Zizihölgy nem mondhatja meg!

Zizi: De megmondhatom. Vannak kígyók. Pontosan annyi kígyó van, mint amennyi a szerződéseken áll. Tessék, itt van a tájékoztató kiadványunk.

Korn olvassa

Korn: Aha... tényleg kaliforniai királlysikló, hamis kobra, sárga anakonda, kéknyelvű gyík, szivárványos boa, gyűrűs pítón, orrszarvú leguán, dumeril varánusz. Timori pítón, kutyafejű boa, zöld gekkó, fidji leguán. Néma csörgőkígyó! ... Nahát! tényleg néma! Az előbb azt hittem, viccel. Gabonasikló, templomvipera, sisakos baziliskusz, díszes leguán és még a madagaszkári nappali gekkó is itt van. Ördögi.

Zizi: Ha akarja, mutathatok további fényképeket is.

- Korn: Köszönöm, már ezek is elég ijesztőek. ... Na de akkor hol van a család?
- Zizi: Ott van a család, hogy az embereknek természetesen semmi szükségük se templomvipérára, se madagaszkári nappali gekkóra. Ami pedig a hozamot illeti, ez az egész nem sokkal jobb egy bankbetétnél. A részvélynél persze kiszámíthatóbb, mert itt ugye a kígyók szépen rendesen szülik a kis kígyókat. De aki megveszi, az nem egy befektetést választ. Még nem volt ügyfelem, aki ne találhatott volna a környezetében ennél nagyobb hozamú befektetést. De az csupa unalmas dolog volt. Ingatlan, játékbolt, fegyverkereskedés, temetkezési vállalkozás, kiskereskedelmi bolthálózat. A kígyók és a hüllők viszont érdekesek! Lehet róluk beszélni. El lehet mondani az üzletfeleknek és érdekes embernek lehet látszani tőlük. Ez az, amitől mindenki azonnal tűzbe jön. Először elképednek, azután eszükbe jut, hogy legközelebb már ők lesznek olyan meglepőek, mint most én. Megveszik a kis tenyészetüket és hosszú hónapokra megvan a társalgási témájuk. Ha valamelyik kliensünk fogadást ad, az állatgondozónk szépen odaviszi a farmról a hüllőit és azok ott mászkálnak egy kis elkerített sarokban. A vendégek pedig soha nem felejtik el ezt a fogadást. Érti, Korn úr?
- Vay Béla: Én értem, mucirózsa! Főnökbogár, menjünk ki az Ecsere és vegyünk kígyós képeket!
- Korn: Béla, én nem vagyok biztos benne, hogy ez a helyes következtetés.
- Zizi: Nem egészen erre gondoltam. Tudják
- Korn: Várjon, kérem. Én undok vagyok, de becsületes. Maga itten elmond nekem egy pompás üzleti elképzelést, azon én nyilván meggazdagodom. És magával mi lesz? Ne kezdjen bele, amíg nem egyeztünk meg.
- Zizi: És ha tönkremegy?
- Korn: Nézze, már így is csak adósságaim vannak. Olyan nagyon tönkre már nem mehetek. De majd azt is bele vesszük a megállapodásba.
- Zizi: Jól van. Mondjuk fele-fele. Én elmondom, mit kell csinálni és vállalom a szükséges szervezőmunkát, maga pedig állja a költségeket. Kapok magától egy felhatalmazást, aláírási jogot, ilyesmit. Ha pedig nem tetszik, amit kitaláltam, felejtse el az egészet és a kedvemért vegyen néhány kedves kis pitont vagy leguánt.
- Vay Béla: Mucirózsa, maga egy tünemény!
- Korn: Vay úr, lehetséges, hogy én döntsek a saját üzleti ügyeimben? *(Zizihez)* Rendben van, megállapodtunk. Hiszek magának. Azon kívül nekem már úgymint mindegy.
- Zizi: Ne így álljon a dologhoz. Mienk a jövő! Na ide figyeljenek. Maguknak egy festőre van szükségük. Illetve nekünk.
- Korn: Tele van a raktáram képekkel.
- Zizi: Nem is képeket mondtam, hanem festőt. Tudják, azon a tanfolyamon megtanítottak nekünk néhány dolgot.
- Korn: Igen, igen, láttuk az eredményt.
- Zizi: Tehát. A jelszó: fókuszálás! Pozícionálás! Márkaidentitás.

- Vay Béla: Mondja, mucirózsa, az valami olyan, mint az etnikai viszály?
- Korn: Béla, tegyen némasági fogadalmat és tartsa be legalább három percig. Folytassa, kérem.
- Zizi: Kezdjük a fókuszálással. A fókuszálás az, amikor ahelyett, hogy lineáris választékbővítéssel kísérleteznénk, beérjük a jól bevált áruval.
- Korn: Feladom.
- Zizi: Ilyen könnyen?
- Korn: Mi az, hogy lineáris választékbővítés? És hol itt a jól bevált áru?
- Zizi: A lineáris választékbővítés az, amikor egy cég egyféle áru helyett elkezd ugyanannak az árunak különböző változatait kínálni. Ha például maga most a cicák mellett elkezdene pumákat és jaguárokat árulni, akkor lineárisan bővítené a választékot.
- Korn: De nem árulok. Tehát akkor, ha jól értem, nem estem a lineáris választékbővítés bűnébe.
- Zizi: Látja, milyen tanulékony! Öröm magával dolgozni.
- Korn: És akkor mi az a fókuszálás?
- Zizi: Az, hogy egyetlen árufajtára koncentrálnak. Nálunk ez megvan. Ezek a mi édes kis cicás képeink.
- Korn: Ezek a borzalmak.
- Zizi: Hát én is láttam már szebbeket, de nekünk most ezeket kell szeretnünk. A fókuszálás tehát cégünk tevékenységére vonatkozó fogalom. Értik, uraim?
- Vay némán bólogat és a szájára mutogat, hiszen nem szabad megszólalnia*
- Korn: Értjük.
- Zizi: Na, akkor tovább mehetünk. A pozicionálás pedig az a tevékenység, amelynek révén elérjük, hogy cégünket a vevők egy általunk megválasztott imágóval kapcsolják össze.
- Korn: Lassabban. Imágó, az magyarul micsoda?
- Zizi: Magyarul? ... Magyarul imázs.
- Korn: Miért nem rögtön ezt mondja.
- Zizi: A pozicionálás tehát a cégünknek a cégimázs által kialakított hírére vonatkozó fogalom. Tudnak követni?
- Korn: Nekünk nincsen hírünk, kérem.
- Zizi: Majd lesz! Na idefigyeljen. A fókusz, mint erre már magától is nagyon szépen rájött, az nálunk rendben van. Maguk ösztönösen nagyon jól fókuszáltak a macskákra. Mostantól fogva a Korn galéria pozicionálásával fogunk foglalkozni és kialakítjuk a vevők fejében az erőteljes márkaidentitást. Ehhez kell nekünk egy festő. Az a festő, akinek a képeit csak a Korn galériában lehet kapni.
- Korn: Mondom, hogy tele van a raktár.

- Zizi: Azok csak képek. De nekünk festő kell. És nem is arra kell nekünk ez a festő, hogy képeket vegyünk tőle. Nem akarunk mi a mostaninál is nagyobb eladhatatlan készleteket raktározni. Mi a raktári készleteinket akarjuk minél jobb áron értékesíteni. Nekünk egy olyan festő kell, aki körül jó nagy hírverést lehet csapni.
- Korn: Na most elég nehezen tudom követni. Szerezsek egy festőt, aki otthon hagyja a képeit és a hiúságát a műtermében, de azonban becses személyének jóhírét a rendelkezésemre bocsátja?
- Zizi: Valami ilyenre gondolok.
- Korn: Ez egy marhaság. Ilyen festő nincs.
- Zizi: Pedig erre volna leginkább szükség az üzletünk pozicionálásához. *Egy festő, egy stílus, egy galéria.* Ezeknek kell összekapcsolódnium a vevők fejében. Nem szabad egyszerre több dologgal foglalkoznunk, sem egyszerre több művészt menedzselnünk.
- Korn: Ezzel még nincs baj, egyelőre egyet sem menedzselünk. De hadd kérdezzem meg, ha már olyan jól megtanulta, hogy nem szabad egyszerre több dologgal foglalkoznunk, akkor maga most a pítónok és leguánok mellett miért száll be a műkereskedelembé?
- Zizi: Igaza van, ez eddig nem is jutott eszembe. ... Tudja, ezeket a marketing-szabályokat amerikaiak szokták kitalálni, ez pedig itt Magyarország. Itt minden másképpen van. Mutasson itt nekem egy embert, aki megél abból, hogy egyetlen dologgal foglalkozik!
- Korn: És a festő, aki csak van, de nem fest?
- Zizi: Az teljesen eredeti, magyar ötlet. Mi sokkal tehetségesebb szélhámosok vagyunk, mint azok odaát. Mert mi a túlélésért küzdünk, ők meg csak úgy passzióból csálnak.
- Korn: Na jól van, tegyük fel, igaza van. Akkor most ebből mi következik?
- Vay Béla: Főnöktündér, letelt a három percem! Megszólalhatok?
- Korn: Csak kíméletesen, édes Béla.
- Vay Béla: Főnöktündér, nekem egy gondolatom van.
- Korn: Ne csigázzon. Döfjön.
- Vay Béla: Az jutott eszembe, ahogyan itt magyarázott a mi kis csillagunk, hogy olyan festő, aki nem fest, nincsen.
- Korn: Igen eredeti megjegyzés.
- Vay Béla: Várjon, főnökangyal, folytatom. Tehát olyan festő, aki nem fest, nincsen. Nekünk tehát egy olyan festő kell, aki nincs!
- Korn: Még mindig nem értem, hová akar kilyukadni.
- Vay Béla: Láttam én egyszer egy színdarabot.
- Korn: Hogy jön ez ide? Világéletemben utáltam a színházat.
- Zizi: Maga színházba jár, Béla?

- Vay Béla: Ritkán, angyalom, ritkán. Nincs mit nézni. Csak ide a József Attila Színházba megyek el néha, amikor valami jó kis vígjátékot adnak. Most nemrég is voltam ott egyszer, és láttam ott egy darabot. A Darvas Iván játszott benne, meg az a kövér, a Szendrő József. Kicsit már homályosan emlékszem rá, de a lényeg megvan. Abban egy ilyen magafajta hölgyvirágnak igen nagy szüksége volt egy férjre, de csak úgy névleg. De névházasságot nem akart. És akkor a hölgyvirág papája, aki egy szélhámos volt, kitalált neki egyet, egy ilyen nem létező grófot, aki ettől aztán elkezdett létezni, és a hölgy rögtön meg is nyugodott, már akkor nyugodtan tarthatott szeretőt, az volt a Darvas, mert nem kellett neki hozzámenni. Szerintem, édes mucirózsák, nekünk is egy éppen pont ilyen festő kellene.
- Zizi: Látják, fiúk, mondtam én, hogy csak rám kell hallgatniuk. Pontosan erről van szó. Béla remekül megértette, amit mondtam.
- Korn: Béla, maga megtáltosodott. Előléptetem. Még nem egészen értem, mi lesz ebből, de Béla mintha már értené.
- Zizi: Így van. Azért találtam ki ezt a festőt
- Vay Béla: Bocsánat, mucirózsa, de mintha én találtam volna ki ...
- Zizi: Drága Béla, ez teljesen mindegy, az a fontos, hogy ettől fog beindulni az üzlet.
- Vay Béla: Jól van, cicavirág, csak tudja, én olyan ritkán találok ki valamit ... gondoltam, az a kevés hadd maradjon meg nekem. De szívesen magának adom.
- Korn: Ritkán talál ki valamit? Béla, minden rossz üzletem a maga ötletéből csírázott ki és hervadt el!
- Zizi: Tehát azért találtam ki ezt a festőt, mert sokkal könnyebb egy embert híressé tenni, mint a képeit.
- Vay Béla: Talán el kellene terjeszteni erről a festőről, hogy nagyon jó ember.
- Zizi: Béla, hol él maga? Nekünk egy botrányhős kell.
- Vay Béla: Ha botrányhős, hát botrányhős. De a szíve mélyén hadd legyen jó!
- Korn: Béla, most üzletről van szó. Ha jól értem, legjobb volna afféle médiaeseményt kreálni a mi festőnkből.
- Zizi: Pompás, uram, pompás! Fog ez menni. De legelőször is egy név kell neki.
- Vay Béla: Lehet női név is, cicavirág?
- Zizi: Naná! Remek. Legyen nő az illető.
- Vay Béla: Ha lehet nő is, akkor megvan! Húsvári Tisztka Teodóra.
- Korn: Hát ezt miből bírta összerakni, édes Béla?
- Vay Béla: A Csontváry Kosztka Tivadarból. Más festőt nem ismerek. Megfordítottam a nevét.
- Korn: Elsiettem én azt a dicséretet.
- Zizi: Kedves Béla, olyan név kell neki, amit rögtön megjegyeznek. Egyszerű, vonzó, nőies, kicsit rózsaszín. Vagy inkább lila. Például Fekete Virág.
- Korn: Kicsit rózsaszín, tehát Fekete. Igen, ez így elég lila.

Zizi: Megegyeztünk?

Vay Béla: De csak ha a szíve mélyén jó.

Zizi: A szíve mélyén jó, de, mint mondtam, botrányhős. Mit szólnak például ehhez a szalagcímhez: „Meztelenül lövöldözött a Korn galériában Fekete Virág, a karatebajnok festő!”

Korn: Az a karate az én ízlésemnek egy kicsit sok. Nem kell túlszilázni, drága Zizi.

Vay Béla: Mondjuk azt, hogy a „leguános festő”.

Korn: Leguános? „Meztelenül lövöldözött a Korn galériában Fekete Virág, a leguános festő!” Nem is hangzik rosszul.

Vay Béla: Ugye, édes főnökpiton? Senki sem érti, viszont nagyon érdekes.

Zizi: Legyen inkább macskás. A márkaidentitás miatt. „Meztelenül lövöldözött a Korn galériában Fekete Virág, a macskás festő!”

Korn: És ez meg fog jelenni az újságban?

Zizi: AZ újságban? MINDEN újságban! És minden tévéhíradóban mutogatni fogják a képeit!

Korn: A cicákat a gombolyagokkal?

Zizi: Hát, ha nincs más... De azért jó, hogy mondja. Erre is gondolnunk kell. A cicák teljesen rendben vannak, de valami blickfangos címet kellene adni mindnek. Olyan címekre van szükségünk, amitől az összes hülye sznob begerjed.

Korn: Jaj, csak azt ne! Abból baj lesz.

Zizi: Már miért lenne baj?

Korn: Hm. Hát csak azért, mert amikor könyvesboltom volt, arra is így faragtam rá. Elgondolkodtam, hogy vajon mire buknak azok, akik olvasnak. Én ugyanis nem ismertem ezt az emberfajtát. És akkor rájöttem, hogy az a probléma, hogy akik olvasnak, azok nem vesznek új könyvet, mert azok könyvtárba vagy antikvárba járnak. Új könyvet többnyire dekorációs céllal vesznek az emberek, főleg azok, akik szeretik, ha érdekesnek tartják őket. És oda lukadtam ki, hogy nekem is úgy kell összeválogatnom a készletet, hogy figyeljek rá, hogy jó érthetetlenek legyenek a címek. Mert minél érthetlenebb egy cím, annál jobban mutat a könyvespolcon.

Zizi: És milyen könyvei voltak?

Korn: Voltak? Vannak! Ott van mind a raktárban! Béla, hozzon már be néhányat!

Béla kimegy a raktárba, Korn folytatja

Teljesen ráfáztam. Nálunk itt Lipótváros alsón mindenki csak szerelmes könyveket és krimiket vásárol. Már aki egyáltalán beteszi a lábát egy könyvesboltba. Még szerencse, hogy volt néhány szakácskönyvünk is. Igaz, azokat is olyanokra sóztuk rá, akik inkább földrajzi atlaszt vettek volna.

Béla visszajön különböző könyvekkel a kezében, adogatja őket Zizinek

Vay Béla: Tessék, rózsatündér, itt vannak

Korn: Csupa kortárs magyar író. Csak tudnám, miből élnek szegények.

Vay Béla: Biztosan írnak néha valami jó kis vígjátékot.

- Zizi: Pálfy Gregor: „A rendőrparancsnok szomorúsága”. ... László Márton: „Szárnyas főtér” érdekes könyv lehet.
- Korn: Ezt nézze meg: „Mesterházi Péter: Bevezetés az Óbirodalomba”! Erre buktak ám a népek! Vitték, mint a cukrot!
- Zizi: Ez valami történelmi regény?
- Korn: Hát tudom én? Hát olvasom én a könyvet vagy árulom? ... Ahogy így elnézem, amilyen vastag azt hiszem, leginkább levélnehezéknek való.
- Zizi: És ez? ... „Verseghy Lilla: Tizenyolc kacsák”. „Büszkeváry László: A fejenállás melankóliája”.
- Korn: Ugye, milyen izgalmas címek?
- Zizi: Várjon. Könyvcímnek lehet, hogy unalmasak, de képzelje el a gombolyagos cicák alatt például ezt: „A fejenállás melankóliája”. Vagy amelyiken ez a két cica karmolássza itt egymást: „Merőleges életrajzok”. Ez pedig mutassa csak azt a könyvet ... jé, hát ezek versek! Na, ennek, amelyiken ez a cicus olyan félreérthetetlen pózban ül, az lesz a címe, hogy „Egy talált tárgy bepiszkítása”. Egy megfelelően botrányos festőnőnek megfelelően érthetetlen címek dukálnak! Képzelje csak el: bejön a vevő, meglátja a képet. Már fölcsigázták őt a festőnőről hallott elképesztő hírek. Meglátja a cicákat. Nem tudja, hová került. Elkezd gondolkodni. Azt mondja magában: „Ezek borzalmasak! Ez a legócskább giccsparádé, amit valaha láttam!” Tovább gondolkodik. „De hát az nem lehet ... Minden újság ezzel a nővel foglalkozik... Kell, hogy legyen benne valami!” Odamegy a képhez. „Lehet, hogy ezeket nem is ő festette.” Meglátja a feliratot. „Ohó! Na, így már egészen más! ‘A fejenállás melankóliája’! Hoppá! Ez egy nagyon rejtélyes cím. Biztosan a képnek is van valami titka, csak én még nem jöttem rá! Hát persze. Ennyi ember nem tévedhet!” És így szépen beleesik a saját csapdájába. Addig gondolkodik a cím és a kép közötti összefüggésen, amíg be nem meséli magának, hogy a festőnő egy zseni, ő maga pedig egy tökfész, hogy ezt nem vette észre rögtön. Ráadásul már nagyon sok munkát feccölt a dologba. Eljött ugye ide a híressé lett Korn galériába. Vánszorgott az autójával a dugóban, parkolóhelyet keresett, és mindenféle más hőstettet hajtott végre, hogy itt lehessen. Megnézte a képeket. Gondolkodott, pedig az különösen nehezebbre esett. Mire odáig jut, hogy megkérdezze, mennyiért adjuk a képet, már rettenetesen sok munkát ölt a képek megértésébe. Azt most mind veszni hagyja? Dehogy hagyja! Boldog a tudattól, hogy most már ő is az értők egyike! Ha megvesz egy ilyen képet, és meglátogatják a barátai, nagyon magas lóról beszélhet majd velük. „Aha, szóval ti nem értitek. Ti azt mondjátok, ez egy vacak. Hogy ez egy giccs. Na ja, de ti nem tudjátok, amit én tudok! Hogy ez nem ÚGY giccs! Ez csak giccsnek LÁTSZIK! És azt hiszitek, hogy a címe egy üres blöff. De nem az! Csak OLYAN, MINTHA BLÖFF VOLNA! Pont az benne a nagyszerű! A tökéletes festői technika, amivel a művész eléri azt a hatást, hogy AZT HISSZÜK, de tényleg csak azt hisszük, hogy giccset látunk! De ez HAMISÍTOTT giccs. A címe pedig egy ÁLBLÖFF! Ilyenre csak a legnagyobbak képesek.” És magában hozzáteszi: „Ez csak az igazi műértőknek való. Amilyen én vagyok.”
- Vay Béla: Ez egyre izgalmasabb, cicarózsa ... De ugye, jó szíve lesz?
- Korn: A Fekete Virágnak? Béla, megnyugodhat. Ha úgy akarja, nagyon jó szíve lesz.

Zizi a képek előtt sétál

- Zizi: Na nézzék. Íme, Fekete Virág, a macskás festő művei. „A rendőrparancsnok szomorúsága”. „A fejenállás melankóliája”. „Bevezetés az Óbirodalomba”. „Egy talált tárgy bepszikázása”.
- Korn: Maga nekem gyanús. Maga itt szakszerűen előadta, mi zajlik le egy vevő fejében. Honnan tudja maga ezt ilyen jól?
- Zizi: Tudja, előző életemben művészettörténész voltam. Még mielőtt biztosítási ügynök lettem volna. De abból még kevésbé lehetett megélni.
- Korn: Akkor maga még szörnyűbbnek láthatja ezeket a cicusokat, mint én.
- Zizi: Téved. Otthon persze nem raknám ki őket. De én már annyi rossz képet láttam életemben, hogy ezekre az egyszerű, szegény kis cicusokra nem tudok úgy haragudni, mint ahogy illene. Ezek a cicusok ezekkel a buta kis gombolyagokkal meglepően sok embernek okoznak örömet. Mindenesetre többnek, mint némely vászonra mentett hascsikarás, amiről volt szerencsém mélyen szántó tanulmányokat olvasni. Talán éppen attól lettem olyan megbocsájtó, hogy valamikor ez volt a szakmám.
- Vay Béla: Mucirózsa, én nem tudom, hogy a Fekete Virágnak jó szíve van-e, de magának egészen biztosan az van!
- Zizi: Köszönöm, Béla, nagyon kedves. Akkor most dolgozzunk.
- Korn: Jól van. Neve már van a művésznőnek, képei is vannak, jó blickfangos címekkel. És akkor most hogyan tovább? Hogyan fogjuk ettől eladni azt a sok vacakot, ami a raktárban van? És ha még csak a képek volnának ott!
- Zizi: Miért, mi van még?
- Korn: Cipők síruhák blúzok ... táskák ... amibe bele lehetett bukni, én már mindenbe belebuktam.
- Zizi: Cipők ... blúzok ... táskák... hát ez nagyszerű!
- Korn: Nem tudom követni.
- Zizi: Hát megvan az alapanyag, nem érti?! Ezekből fogjuk megalkotni Fekete Virágot. Tudja, egy nőt néha sokkal jobban jellemez az, hogy mit vesz fel
- Korn: Vagy hogy mit vesz le.
- Zizi: Fel. Hogy hogyan öltözik.
- Korn: Vetkezik.
- Zizi: Kötözködni akar?
- Korn: Á, nem. Csak olyan vagyok, mint a Móricka. Mindig ez jut eszembe.
- Zizi: Tehát azt kezdtem volna mondani, ha megengedi, hogy egy nőt néha sokkal jobban jellemezzék a ruhái, a tárgyai, mint az arcképe. A maxiszoknyás nő emilyen, a miniszoknyás amolyan. Amelyik szeret kosztümöt hordani, az ugye nyilván fegyelmezettebb, visszafogottabb, mint az, amelyik laza nadrágokban, könnyű pulóverekben mászkál ... Az egyik pirinyó kis retikült hord, és az egész nő olyan pici és finom ... a másik valami puha sapkát, és az egész nő is olyan lágy

- Vay Béla: De szépen mondja, bazsarózsa
- Korn: Na de ez a mi festőnőnk nem is létezik. Minek felöltöztetni szegényt?
- Zizi: Éppen azért, hogy elkezdjen egy kicsit létezni. Ahhoz, hogy a világnak bemeséljük a létezését, először nekünk magunknak kell őt pontosan látnunk magunk előtt. Ha leadunk róla egy MTI-hírt, tudnunk kell, milyen ember az, akinek az állítólagos botrányairól hírt adunk. Ha elsütünk róla valahol egy újságcikket, tudnunk kell, hogy mivel jellemezhetjük. Az íróknak könnyű, ők csak úgy elképzelnék egy alakot, és az már szinte meg is jelenik. Úgy hazudnak, ahogyan kedvük tartja. De ezt a mi festőnőnk nem egy író találta ki, hanem maga az élet.
- Korn: Nem túloz maga egy kicsit?
- Zizi: Dehogyan túlozok. Maga az élet találta ki őt, ugyanis egyszerűen szükségünk van rá. És mivel nekünk nincs olyan fantáziánk, mint egy írónak, legjobban ha mindenféle tárgyakkal rakjuk össze.
- Korn: Hát, ha a mi raktárunkból öltöztetjük föl szegényt, akkor elég sajátos ízlése lesz ennek a művésznőnek. Bélám, kihozna egy-két cipőt, szoknyát és blúzt, amíg mi itten tisztázzuk a részleteket?
- Vay Béla: Hozom, édes főnökvirág! ... Ez aztán az élet! Izgalom, ötletek! Mindig is a művészvilágba vágytam!

Kimegy a raktárba

- Zizi: Olyan szigorúan bánik szegénnyel.
- Korn: Már mint Bélátündérrel? Mégis, mit gondolsz? Ha szabadjára engedném, meglehetősen túltengene.
- Zizi: De hát olyan kedves ember.
- Korn: Magukat a jóisten is egymásnak teremtette. Ő magát védte itt nekem a múltkor, maga meg most őt Tulajdonképpen minek vagyok én itt?
- Zizi: Azt hiszem, félreért Tudja, attól, hogy Bélát kedvesnek találom, még nem kell azt hinnie, hogy Sőt. Nekem imponálnak a morcos férfiak.
- Korn: Ezt most hogy értsem? ... Értsem? ... Talán ne siessük el, és amilyen félénk vagyok, jobb lesz, ha egyelőre nem értem. ... Egyébként nekem is imponálnak a talpraesett nők.
- Zizi: Inkább dolgozzunk. Meg kell alkotnunk Fekete Virágot.
- Korn: Végy tíz kiló cukrot vagy egyéb édesítőszeret
- Zizi: Úgy gondolja, édeskés nőre van szükségünk? Én éppen fordítva gondolom. Egy olyan jó kis pikírt csaj zezugos szemekkel, fölkapart hajjal a haja tarkára festve a harisnyája kockás.
- Korn: Ahogy így leírja nem éppen az esetem.
- Zizi: Miért, milyen az esete?
- Korn: Olyan normális. Épeszű, de belevaló. Amilyen maga.
- Zizi: Most akkor dolgozzunk vagy beszélgetünk?

Korn: Dolgozunk, dolgozunk. Úgy hajtunk, mint a kohóban! Fókuszálunk, pozicionálunk, és végül létrehozuk a márkaidetitást. Közben pedig ...

Belenéz a kígyókatalógusba

... egymásnak eresztünk néhány gabonasiklót, templomviperát, sisakos baziliskuszt, díszes leguánt és madagaszkári nappali gekkót.

Zizi: Maga nagyon tanulékony.

Korn: Kénytelen vagyok. Tudja, van egy lányom. Tizennyolc éves. Naponta megjelenik valamivel, amiről azt se tudom, eszik-e vagy isszák. Olyan kütyük vannak az asztalán, amiket én be sem tudok kapcsolni. Belenézek a lapokba, amiket olvas, és egyszerűen nem értem a szavakat. Néha megkérem, korrepetáljon egy kicsit.

Zizi: Szóval ilyen nagy lánya van.... És a felesége mivel foglalkozik?

Korn: Elváltunk. A lányom pedig velem él. Tehát nem az a kérdés, hogy a feleségem mivel foglalkozik... hanem az, hogy a lányom mivel fog.

Zizi: Miért, mivel fog?

Korn: Színész akar lenni a szerencsétlen. És nekem nincs rá erkölcsi alapom, hogy lebeszéljem róla. Mondjam azt, hogy keressen valami biztosabb foglalkozást? Akkor majd azt mondja, hogy papa, te ötpercenként új dologba kezdesz, miről beszélsz? Hol itt a biztos foglalkozás? És vág hozzá egy arcot. Mondjam neki, hogy tízből egynek sikerül és akinek sikerül, annak talán egy kicsit nehezebb, mint akinek nem? Még azt is mondhatja, hogy én vagyok neki a minta. Mindig más szerepet játszom, most éppen ezt a galériást.

Zizi: Hát nem lehet könnyű magának. És még Béla urat is elviseli.

Korn: Béla úr valóban nem könnyű eset. De én nem bánom. Béla úr egy olyan hogy az ő modorában fejezzem ki magam, ő egy olyan bocitündér. Közelről nehéz elviselni, de némi önfegyelem árán azért lehetséges. Tele van szeretettel, amit rám pazarol meg a lányomra, mert különben teljesen egyedül van. Se kutyája, se macskája.

Zizi: Hát macskával mostanában elég jól el van látva.

Visszajön Béla. Megpróbálom leírni, de leírhatatlan. Ugyanis beöltözött Fekete Virágnak: nadrágjára miniszoknyát húzott, lábán vasalótalpú női cipő, karján tarka retikül. Na, hozzávetőleg így

Korn: Béla! Mondanám, szóhoz se jutok de nem mondom, mert szóhoz se jutok.

Zizi: Béla, maga lesz a mi kreatívunk!

Vay Béla: Tetszik, angyalkáim?

Korn: Béla, Béla! Nem lesz ez egy kicsit SOK?

Vay Béla: Tudja, édes főnöktündér, én szeretem a szépet. Azért válogattam össze ezeket a cuncili kis darabokat. Persze egy igazi nőn talán jobban mutatnának, de hát gondoltam, fölveszem, hogy könnyebb legyen elképzelni! Az előbb elmeséltem maguknak azt a színdarabot... és amikor kimentem a raktárba, hogy behozzam ezeket a ruhákat, eszembe jutott, hogy maguk most az én kis közönségem. Na

és most mondja meg nekem, drága főnökangyal, hát miért megy el a színházba az a szegény közönség? Hát drámát akar az látni a szegény? Derámát? Az megvan neki otthon! Üvöltözik a szomszéd, elvállik a felesége, megbukik az iskolában a gyerek, csődbe megy a cég ... Az a szegény nézőangyal azért megy el abba a nyomorult színházba, hogy egy picit jól érezze magát a kicsi pénzéért! Az szépet akar látni! Meghatót! Én is például csokoládéban az édeset, kávéban a keserűt, nőben a nőiest kultiválom. Színházban pedig a szórakoztatót. Talán ennek a mi Fekete Virágunknak is, ennek az édes kis művésznőnek, hálásak volnának a vevői, ha ilyen szépen fölöltözne, mint most én!

Korn: Béla, magának elvben valószínűleg igaza van. Gyakorlatban azonban maga most valami rettenetesen néz ki. Menjen vissza és vegye le magáról ezeket a borzalmakat.

Béla lehajtott fejjel visszamegy a raktárba

Zizi: Igazán jót akart szegény.

Korn: De azért ugye nem egészen így képzelte azt a festőnőt?

Zizi: Hát akár így is képzelhettem volna. Az a fontos, hogy elüssön az átlagtól. Hogy odafigyeljenek rá az emberek. Azok is, akiknek egyébként eszük ágában sem volna festményeket venni.

Korn: Ha csak ezen múlik, akkor az én Bélám már holnap felvirágoztatná az üzletünket.

Zizi: Persze most a sajtó a legfontosabb. Azoknak szerencsére mindegy, hogy mit írnak, minél nagyobb marhaság, annál jobb. Na, majd teszek róla, hogy jó nagy marhaság legyen. Nemsokára befutott emberek leszünk.

Korn: És jó lesz az nekünk? Ahogy így a szavaiból kiveszem, a nyugalmunknak mindenesetre vége.

Zizi: Mondja már egy negyed órája meg akarom kérdezni maguk ketten miért magázódnak?

Korn: Mert ha mi elkezdenénk tegeződni, abból nagy felfordulás lenne. Már tizenöt éve, hogy mi ketten elviseljük egymást. Ennyi ideig a házasságom se tartott. A magázódás segít megőrizni köztünk azt a szükséges távolságot, amire egy ilyen pirinyó kis üzletben szükségünk van. Így mindkettőnknek van egy kis visszavonulási területe. Ha Béla engem elkezdene tegezni, az már nem az a Béla volna. Béla jószívű és segítőkész, de sohasem bizalmasodik. Ha pedig én elkezdeném tegezni Bélát, halálra rémülne, hogy ki akarom rúgni.

Zizi: Értem. És engem miért magáz még mindig?

Korn: Ez egészen más. Félelemből. ... Mert abban a pillanatban, amikor majd elkezdem magát tegezni, rögtön magába is szeretek.

Időmúlás

Néhány nappal később. Reggel van. A bolt képe egy kicsit megváltozott. A fantáziátlan, férfiasan unalmas berendezést egy-két meglepő, női kézre valló dekoratív elem javítja föl. A macskás képek ott vannak a helyükön, de mindegyik valamilyen bizarr formájú, feltűnő, avantgard beütésű keretbe került. Sehol egy derékszög. A szin üres

Kulcs fordul a zárban, szól a csengettyű, megérkezik Korn kabátban. Kezében újságok, napi- és hetilapok. Leveszi a kabátját, az újságokat lapozza, mintha mindegyikben ugyanazt keresné. Amit olvas, láthatóan idegesíti

Megszólal a csengettyű, belép Vay Béla, újságokat hoz

Vay Béla: Főnökangyal! Főnökangyal! Láttá már ezeket?

Korn: Láttam, Bélám.

Vay Béla: Tele vannak velünk a lapok! *(Olvassa)* „Meztelenül lövöldözött a Korn Galériában Fekete Virág, a macskás festő! ... Meglepő események zajlottak le egy közismert - hallja, főnökangyal, közismert! - műkereskedésben Budapesten, a Lipótvárosban. A Korn Galéria menedzseli - hallja, főnökangyal, menedzseli! - Fekete Virágot, a tehetséges fiatal festőnőt. A művész nő tegnap, a kora délutáni órákban, a megdöbben vevők szeme láttára levetkőzött, előkapott két pisztolyt és egyidejűleg három lövést adott le négy különböző képre, melyek mindegyike a saját festménye volt. Művészettörténész szakértőnk elmondása szerint a művész nő az úgynevezett neofals irányzat jelentős alakja. Az irányzat legfőbb jellemzője, hogy művelői hamisított képeket hamisítanak. Fekete Virág az irányzaton belül speciális helyet foglal el giccsesnek látszó képeivel. A hamisított giccs a művész nő egyedi találmánya, és hírek szerint ezekre a képekre egyre nagyobb a kereslet a műkincsek piacán.”

Korn: Béla, én félek. Az a benyomásom, hogy Zizi elég nagy marhaságba rántott bele minket.

Vay Béla: De drága főnökangyal, hiszen mi önként és dalolva fogtunk bele az egészbe!

Korn: Van magának fogalma róla, hogy mi lesz még ebből? Mert nekem most kezd derengeni. Sajnos egy kicsit lassúbb vagyok a kelleténél.

Vay Béla: De most már nincs visszaút, csillagom!

Korn: Hát ez az. Idehallgasson. *(Olvassa)* „Botrány egy kiállítás megnyitóján. A magyar művészeti hagyományoktól meglehetősen idegen módon próbálta meg felhívni magára a figyelmet egy fiatal festő, Fekete Virág. A művész nőnek tegnap nyílt kiállítása a fővárosban, a Korn Galériában. A vernisszás” - mondja, Bélám, mi az a vernisszás? Magát érdekelni szokták ezek a művészeti dolgok.

Vay Béla: Vernisszás? Ez valami olyasmi lehet, mint a masszázs szalon.

Korn: Na, jól nézünk ki. *(Folytatja az olvasást.)* „A vernisszás résztvevői riadtan észlelték, hogy a megnyitó beszéd után a művész nő retiküljéből baltát vett elő és a képekre támadt. Nyolc képet vagdosott darabokra, ...” - nincs is nyolc képünk a falon -, ... „majd indiánüvöltéseket hallatva távozott. A vendégeknek az ijedtségen túl nem esett bajuk. Feltesszük azonban a kérdést: meddig tűrik még hatóságaink a művészek önkényeskedését? A szabadság nem egyenlő a szabadossággal és a polgári értékrend nem egyeztethető össze a látványos botrányokkal. Kormányunk rendet és nyugalmat ígért, mi pedig, értéktisztelő állampolgárok, csakis támogathatjuk ebbéli törekvésében. Felhívjuk tehát az illetékesek figyelmét arra a lehetőségre, mely szerint egy galéria működését,

amennyiben az a közbiztonságot veszélyezteti, föl is lehet függeszteni.” ...
Mondja Bélám, szükségünk van erre nekünk?

Vay Béla: Na most főnökangyal, idefigyeljen. Volt itt tegnap ... hogy is mondta ...
masszázsszalón?

Korn: Nem.

Vay Béla: Ugye, nem. Hát képeknek baltával történő szétverése?

Korn: Az sem volt.

Vay Béla: Járt-e nálunk Fekete Virág?

Korn: Nem járt, mivel az illető képzeletünk szüleménye.

Vay Béla: Amiből mi következik, főnöktündér? Az, hogy ezt a cikket nem írhatta más,
csak Zizi! A mi kis Zizink egy igazizi zseni. Hát mikor volt körülöttünk ekkora
hírverés? Ingenreklám, főnökangyal, tiszta ingenreklám!

Korn: Mintha túlzásba vitte volna a dolgot a mi kis Zizink. Akarom én, hogy
felfüggeszék a működésemet?

Vay Béla: Naná, csillagom, nanananá! Nagy botrány, nagy forgalom. Így megy ez!

Korn: Bélám, Bélám. Botrány már van, de hol van a forgalom?

Vay Béla: Csak még egy kis türelem! Még néhány újságcikk, és annyian lesznek itt, hogy
el se férünk!

Megszólal a csengettyű, belép Cunci Mókus, televíziós szerkesztő

Cunci: Korn úr? Jónapot. Cunci Mókus vagyok, a Holdtévétől. Fekete Virág ügyben
jöttem, gondolom, kitalálta. Ma délután kettőkor van szabad kapacitásunk,
akkor jövünk riportot csinálni a művésznővel, helyes? A művésznő legyen itt
egy kicsit előbb, a sminkelés miatt. Ha megengedi, körülnézek, végül is terep-
szemlére jöttem. Én leszek a szerkesztő és a riportot is én csinálom. És itt lesz
Bronz Antal is, tudják, a híres médiaguru. Úgyhogy jobb lesz, ha összekapják
magukat. Nem szeretnék egy Bronz Antal előtt leégni. ... Ezek a képek? ... Na
mindegy. Azt hittem, egy kicsit vadabbak. A főnököm azt olvasta a Heti Balhé-
ban, hogy a művésznő látványos akciókon szokta kialakítani a képek végső
formáját. Melyiket öntötte le málnaszörppel? Ez mind olyan nett Na nem
baj, majd átrendezzük egy kicsit a boltot. Kérhetném, hogy megfogja a
táskámat? Köszönöm. A telefonomat is. Kösz. Most ezt a képet át tesszük ide.
Megfogná? Azt pedig ide - segítsen, kérem. Jó. És melyiket lőtte át? Csak nem
adták el? A falak mindig ilyen tiszták? Nem baj, majd egy kicsit össze-
maszatozzuk őket. Azt a tükröt tessék kérem eltenni, zavarná a világítást. Hol
van az a kép, amelyiknek baltával ment neki a művésznő? Korn úr, itt akkora
rend van, ez egy hótt unalom. Ezt nézzék a nézőink? Tessék kérem egy kis
felfordulást csinálni, mire visszajövünk. Tehát kettőkor, értve vagyok?

Elviharzik

Korn: Az a benyomásom, hogy nincs túl sok időnk.

Vay Béla: Minden rendben lesz, főnökangyal. Maga csak ne izguljon. Majd jön a szigorú
asszony, és mindent elintéz.

Korn: A szigorú asszony? Kire gondol, Béla?

Vay Béla: Kire, kire. Hát Zizire. Már egy hete úgy ugrálunk, ahogyan ő füttyül.

Megszólal Korn mobilja

Korn: Mondja, Rozikám. Mi van már megint? Az adórendőrség? Mit akarnak azok a mi könyvelésünktől? ... Hogy olvasták az újságban? ... Ejnye, de gyorsak ezek a fiúk! ... Mit titkoltam én el? Hiszen itt lóg az összes kép! Meg is nézhetik, ha akarják! ... Hányra? ... Még jó, hogy addigra túl leszünk a forgatáson. ... Na, viszlát, Rozikám, máskor jobb hírekkel hívjon!

Vay Béla: Az adórendőrség? Mit akar az tőlünk, kincsem főnököm?

Korn: Tudja, Bélám ... azt hiszem, túl jól sikerült az első akció. Lehet, hogy a sajtó csak a szenzációt hajhássza, nade az adórendőrség, az már minket. A mi kis festőnőnk nem mítosz többé, hanem adóalany. És ezzel átlépett a realitások világába. Kettőkor már meg is interjúvolják. Csak tudnám, honnan szerzünk ma délután kettőig egy nyilatkozatképes Fekete Virágot!

Szünet

2. felvonás

A helyszín ugyanaz, egy-két órával később. A színpadon Korn. Jön Vay Béla. Különböző szűrő, vágó és egyéb kártékony eszközöket hoz, közte egy baltát, egy fűrész, néhány festékszóró pisztolyt, néhány üveg vörösbort, kertészollót, fűrőt, amerikánert, ilyesmit. A következő dialóg alatt ismerkednek a kellékekkel

- Vay Béla: Ezeket hova tegyem, főnökbogaram?
- Korn: Látom, sikerrel járt, Bélám. Csak tegye le, aztán majd meglátjuk, mire megyünk velük. Alaposan bevásárolt.
- Vay Béla: Igyekeztem, csillagom, igyekeztem. Van feladat, van igyekezet. Imádom a kihívásokat. Akkora kuplerájt csinálunk itt, hogy olyat még a Fekete Virág művésznő se látott! Pedig azt mondják, az nagy felfordulást tud csinálni.
- Korn: Maradt valami pénzünk?
- Vay Béla: Bizonyos értelemben.
- Korn: Mi az, hogy bizonyos értelemben?
- Vay Béla: Hát ... ha a főnökangyal pénznek nevezi azt a kis aprót, ami visszajárt.
- Korn: Remélem, lesz valami értelme ennek a marhaságnak.
- Vay Béla: Értelme? Nem azt mondta a Zizitündér, hogy az a lényeg, hogy minél értelmetlenebb legyen?! Botrány, felfordulás, akármi, csak odafigyeljenek!
- Korn: De jól megtanulta. Hát akkor? Mire várunk?
- Vay Béla: Na igen. Mielőtt belekezdénék, én azért megemlítem, hogy én bizony egy kicsit félek. Mondhatnám, csak a szájam jár. A főnökangyalban nincsen egy kis félsz?
- Korn: Dehogy nincs bennem félsz, hogy magát idézzem, Béla. Kezdek megijedni. Nekem már az is éppen eléggé nagy felfordulás, hogy ide csak úgy beszalad egy ilyen erőszakos kis nő, mint ez az előbb, és azt rebegi, hogy a Holdtévétől jött. Én meg hirtelenjében azt hiszem, hogy holdkóros lettem.
- Vay Béla: Engem megnyugtat, hogy a főnökangyal is nyugtalan. Legalább nem vagyok vele egyedül.
- Korn: Tehát akkor nekilátunk, drága Bélám?
- Vay Béla: Úgy érti, főnökangyal, hogy teremtsünk megfelelő körülményeket a forgatáshoz.
- Korn: Úgy van, Bélám, ezért küldtem el magát, hogy megvegye ezeket a vackokat. Úgyhogy kérem, ne is húzza tovább az időt. Forgalom nincs, jobb ötletünk nincs, balhé már van - fogjunk hozzá.
- Vay Béla: Tessék, főnökbogár, itt van a balta.
- Korn: Ha már lúd, legyen kövér, igaz? Mondja, pisztolyt nem vett?
- Vay Béla: Kellett volna?

Korn: Mivel fogunk lövöldözni?
Vay Béla: Vízipisztoly megfelel?
Korn: Miért, az van?
Vay Béla: Igen, azt hiszem, véletlenül van egy vízipisztolyunk. Az unokaöcsém hagyta itt, biztosan emlékszik a főnökangyal, még amikor könyvesboltunk volt és a Jenőke eláztatta a teljes magyar nagylexikont.
Korn: Igen, Béla, emlékszem, bár nem szerencsés dolog, hogy még külön eszembe is juttatja. Hát, ha nincs más lehetőségünk, akkor lássunk neki. Talán bemelegítésnek keressük meg azt a vízipisztolyt.

Kimennek a raktárba, onnan halljuk őket

Vay Béla: Megvan!
Korn: Mit csinál?
Vay Béla: Öntök bele egy kis málnaszörpöt.

Visszajönnek, Korn megfogja a baltát, esetleg a fűrész, Vay Béla egy kertészollót csattogtat és egy vízipisztolyt szorongat - ebből majd málnaszörppel színezett, piros víz folyik

Vay Béla: Hát akkor ...
Korn: Akkor kezdjük.
Vay Béla: Talán kezdje a főnöktündér úr
Korn: Mi az Béla, tényleg megijedt? Pedig maga lelkesedett először a mi kis Zizinkért! És maga mondta, hogy már nincs visszaút!

Vay Béla: Szóval löjek?

Korn: Ühüm.

Szünet

Korn: Mire vár?
Vay Béla: Még soha életemben nem lőttem. Én nem voltam katona, kérem. Nekem gerinchullámzásom van. Felmentettek.
Korn: Gerinchullámzása. Vízipisztollyal se lőtt?
Vay Béla: Nem. Én szegény kisgyerek voltam, nekem nem voltak ilyen drága játékaim. Csak feltölteni tudom, mert a Jenőke folyton nyaggatott.
Korn: Csak nyomja meg ott azt a kis pöcköt, meglátja, milyen szórakoztató. Miért csak a Jenőkének legyen jó?

Vay Béla: Hát akkor tűz! Vagyis víz!

Vay Béla lő a vízipisztollyal, eltalálja Korn

Korn: De ne rám, maga idióta! A képekre!

Vay Béla: Jaj, azokat úgy sajnálom!

Korn: Mert engem nem?! Na idenézzen!

Főlemeli a baltát, elkezd szétverni az egyik képet. Esetleg fűrészeli. Vagy mindkettő

Vay Béla: Jaj, pont azt a gyönyörűt! Mit csinál, csillagom! Hagyja abba!

A vízipisztollyal próbálja megakadályozni Kornt a kép szétszabdalásában

Korn: Nesze! Nesze! A cicust is! A gombolyagot is! Mindet utálom, de ezt különösen! Végre kiadhatom a mérgemet! ... Nna. ... Most maga jön. Lőjön!

Vay Béla elfordítja a szemét, úgy lő a képekre

Csilingel az ajtó, belép Zizi, Vay Béla a hangra odafordul és véletlenül Zizit is lespricceli

Zizi: Jónapot! Jaj! Mit csinál, Béla? Mi történt? *(Meglátja a félretett újságokat)* Már értem, persze, olvasták a lapokat! Pont ezért jöttem. De maguk már dolgoznak! Pompás.

Zizi átmegegy a mosdóba, hogy rendbe hozza magát, onnan beszél

Zizi: Még egy ilyen kis bolt felvirágoztatása is rengeteg munkával jár, ugye?

Korn: De nem ám jókedvünkéből csináljuk, nehogy azt higgye! Idejött valami tévés cuncimókus, hogy kettőkor jönnek forgatni! Márpedig akkor nem nézhetünk ki akárhogyan! Pöpec kis modern galéria leszünk, ahogy az kell. Maga küldte azt a nőt?

Zizi visszajön

Zizi: Én? Nem. Én csak az újságcikkekbe segítettem be egy kicsit. Van egy-két újságíró barátom, azoknak is élniük kell valamiből. Most már jönnek majd maguktól, figyeljék meg. ... Segíthetek?

Zizi megfogja a festékszóró pisztolyt, vagy a fűrőt (amerikánert) és a maga módján hozzájárul a képek tönkretételéhez

Vay Béla: Milyen remek asszony maga, csillagom! Maga aztán nem lacafacázik!

Zizi: Azért vigyázzanak, hogy eladható állapotban maradjanak ezek a vacakok. Mikor jönnek a tévések? És melyik televíziótól?

Korn: A Holdtévétől. És beszélgetni akarnak Fekete Virággal.

Zizi: Ajjaj. Na nem, hát abból nem esznek. Nem azért csinálunk mítoszt, hogy utána megjelenjen és hülyeségeket beszéljen. Fekete Virágban az a jó, hogy mindenki olyannak képzelheti, amilyennek csak akarja és mindenki a saját hülyeségét adhatja a szájába.

Korn: Korábban mintha azt mondta volna, hogy az a jó, ha minél konkrétan elképzeljük magunknak.

Zizi: De azért, ha valaki a tévében nyilatkozik, az már egy kicsit túl konkrét, nem?

Vay Béla: Pedig én még az öltözékét is megterveztem.

Zizi: Különben is, honnan vennénk egy Fekete Virágot?

Korn: Én is ezt kérdeztem az első felvonás végén.

Zizi: Az képtelenség. Nekünk semmi szükségünk egy valódi festőre. Nekünk kifejezetten egy képzelt festő kell.

Korn: Ezt magyarázza meg majd annak a tévéstábnak. Idejönnek és két perc múlva lebukunk. Akkor aztán fuccs a nagy üzletnek.

Vay Béla: Bizony, Zizibogár, a főnöktündérnek ezúttal speciál igaza van.

Zizi: És van valamilyen elképzelése is? Vagy csak igaza van?

Korn: Nincs. Egyetlen festőt sem ismerek. Életemben először és utoljára akkor vettem képeket, amikor Béla kicipelt az Ecsére nyáron. Akkor is minek.

Nyílik az ajtó, csilingelés. Belép Macskási Miklós és Tufa. Macskási úgy öltözködik, ahogy a festőket elképzeljük: barrett-sapka, selyemsál. Tufa nagy darab, kopasz gorilla

Vay Béla: Főnöktündér, vevők!

Korn: Na pont jókor. Bélám, csináljon egy kis rendet.

Zizi: De ne vigye túlzásba, mert mindjárt itt lesznek a tévések.

Vay Béla: Most akkor csináljak rendet vagy ne csináljak rendet?

Béla belefog a rendcsinálásba, és a következő dialóg alatt azzal az ellentmondással küszködik, hogy mit takarítson fel és mit hagyjon ott. Egyes szilánkokat feltakarít, majd újra szétdobálja őket. Egyes tárgyakat fölvesz a földről, alaposan megnézi, majd gondosan visszajevi

Macskási: Jónapot. Ez a Korn galéria? *(Tufához)* Álld el az ajtót.

Vay Béla: De ez ám, csillagom!

Macskási: Micsoda kupleráj van itt.

Zizi: Nem kupleráj, uram, hanem posztmodern. Tegnap vernisszázs volt.

Vay Béla: És micsoda nők, csillagom! Tisztára masszázsszalón!

Macskási: Korn úr?

Korn: Én vagyok. Gondolom, képet akar venni. Ez itt mind Fekete Virág művész nő alkotása. Tudja, a mi kis botrányhősünk. Tele vannak vele a lapok. Tessék kérem, lehet választani, lényegében úgyis mind egyforma, kedvezményesen százezer. Magának kilencvenkilencezer-kilenc.

Macskási: Mennyit mondott?

Korn: Kilencvenkilencezer-kilenc.

Macskási: Ennyit szokott kapni értük?

Zizi: Van, hogy többet. Korn úr hangulatember. Néha kétszázat is elkér egy képért, máskor megelégszik százzal, mint most is. Pedig a képek lényegében valóban mind egyformák.

Macskási: Egyformák?! EZT ISMÉTELJE MEG!!! *(Tufához)* Nyugalom, csak cirkuszosok velük.

Zizi: Egyformák.

Macskási: NEM EGYFORMÁK!!!

Vay Béla: Jaj, nyugodtabban drága vevőtündér! Csak azért, mert olvasta az újságban

Macskási: Na igen, ott olvastam. És főleg láttam a fotókat a képekről. Ezért vagyok itt.

Zizi: *(Kornhoz)* Látja, megmondtam.

Macskási: Látják ezt az urat? Tufa, mutasd meg magad.

Tufára mutat, beljebb inti, Tufa előbbre lép

Korn: Tiszteletem.

Macskási: Hát csak tiszteljük. És jól nézzék meg a bicepszét. Neki fognak fizetni.

Korn: Itt valami félreértés van, uram. Maga fog fizetni, ha megvesz egy képet.

Macskási: Egy képet? Hogy én? Hogy megveszek? Majd, ha megvesztem!

Zizi: Hát akkor örültünk a szerencsének

Macskási: Korán örül, hölgyem. Tudja, ki vagyok én? Nézzen meg jól.

Zizi: Maga pont úgy néz ki, mint azok a giccspfestők, akiknek a borzalmas mázolja-nyaival tele vannak aggatva a magyar lakások falai. Viszont sokkal modorta-lanabb náluk.

Macskási: Ezt vonja vissza. NEM VAGYOK GICCSFESTŐ!!!

Korn: Uram, ön egy kicsithm, rejtélyesen viselkedik.

Macskási: Rejtélyesen? Nem rejtélyesen! Felháborodottan! Tudja, kinek a képeit árulja itt maga a hangulatától függően, hol száz-, hol meg kétszázézerért?!

Szünet, kezdik sejteni

Macskási: Az enyémekeket! Én vagyok a Macskási Miklós.

Zizi: Jesszus.

Korn: Ajvé córesz.

Macskási: Ugye, Jesszus? Ugye, ajvé? Na jól van, hölgyem, nem kell annyira megijedni. Ilyen árat én az Ecserin sosem értem volna el velük. Úgyhogy mi most itten szépen megegyezünk. Maguk eladják a képeket, Tufa eljön a pénzért, és ha rendesen viselik magukat, tíz százalékot megtarthatnak.

Korn: Ez rablás.

Macskási: Rablás? Mennyiért vette őket?

Korn: Tízért darabját.

Macskási: És ezeket a borzalmas kereteket mennyiért vette hozzájuk?

Korn: Ez egy kicsit többbe' volt.

Macskási: És mit csináltak maguk ezekkel a képekkel? *(Megsimogatja az egyik képet)* Ez volt a kedvencem. Mik ezek a foltok?

Vay Béla: Tudja, csillagom, ezektől válnak eladhatóvá. Különben a kutya se kíváncsi rájuk. Ezek nélkül nincs balhé.

Macskási: Ezt ismétélje meg! Vagy vonja vissza!

Vay Béla: Most melyiket? ... Visszavonom, nincs balhé.

Macskási: Szóval tízért vette őket, mondjuk tíz a keret, az húsz, elkér értük százat, a maradék nyolcvanból hetvenötöt odaad nekem, és ha egy kis szerencséje van, darabonként keres ötezer forintot. Mit akar még?

Korn: Maga egy szimpla zsaroló. Miért kellene elhinnem, hogy maga festette ezeket a képeket?

- Macskási: Nem kell elhinnie, csak majd ha Tufa úr megmagyarázta. Tufa, maradj a helyeden.
- Korn: Már értem is. De hát ezekből a képekből eddig egyetlen egy darabot adtunk el.
- Macskási: És a balhé? És a lövöldözés? És az a kis képtolvaj művésznő? Miről fecsegnek akkor a lapok?
- Zizi: Igen, igen, balhé az tényleg van. Tudja, ma már egy kis felhajtás nélkül semmit sem lehet eladni. De egyelőre csak egy ment el, az is még a balhé előtt.
- Macskási: Százért vagy kétszázért?
- Korn: Hatvanért. Engedékeny hangulatban voltam.
- Zizi: Ha nincs felhajtás, nincs üzlet. Maga festőművész, ezt magának értenie kell. Mutasson nekem egy művészt, aki nem volt egy kicsit lökött. Hallott már Gulácsy Lajosról?
- Macskási: A zöldségesre gondol a Teleki téren?
- Zizi: Nem egészen. Van Gogh megvan?
- Macskási: Ja tudom, az a festő, amelyik levágta a saját fülét. A képeit nem ismerem, de már hallottam róla. Elég kótyagos pasi lehetett.
- Zizi: Na látja. Azért hallott róla, mert levágta a fülét. És tudja, mennyibe kerül ma egy Van Gogh? Milliókba. Dollárban. Úgyhogy nem sértődhet meg, ha azt mondom, hogy festhet maga akármilyen zseniális cicusokat, de amíg nem csinál egy kis felhajtást a képei körül, például nem vágja le a fülét, addig kénytelenek vagyunk mi kereskedők valami balhét csinálni.
- Macskási: Nem mondom, hogy jólesik, amit mond, de azért ez érdekesen hangzik. Látom, magával lehet itt értelmesen beszélni, pedig nagyon rondákat mondott az előbb. Hogy mind egyforma és hogy mázolványok. De meg kell adni, van valami a dologban. Persze a fületem nem hagyom. Szerintem közös érdekünk a megegyezés. Én is pénzt akarok és maguk sem akarnak lebukni. Mert én harmincöt ugyanilyen képet tudnék mutatni az Ecserin a maguk firkászainak, és akkor elmehetnek a búsba a Fekete Virággal együtt. Tehát. Tufa meg én még ma délután visszajövünk. Maguk vagy visszaadják az összes képemet, vagy kifizetik nekünk az első milliót. Nem kétlem, melyik megoldást választják. Ilyen macskákat senki más nem tud festeni. Ezek a híres Macskási Miklós féle macskák! Direkt szabadalmam van rájuk. Ezek nélkül maguknak felkophat az álluk. Gyere Tufa, megyünk!

Macskási és Tufa el

- Korn: Na most akkor balhé már van. Fekete Virág viszont még most sincs.
- Vay Béla: Nekem van egy ötletem, főnökangyal!
- Korn: Jaj, ne. Hadd vegyek egy kis levegőt. ... Na mondja.
- Vay Béla: Arra gondoltam, hogy az Évibaba talán eljátszhatná ezt a Fekete Virágot.
- Korn: A lányom? Észnél van, Béla? Nem rántom bele szegényt ebbe a tébolyba.

Zizi: Hát én még nem találkoztam a lányával de amit eddig mesélt róla, annak alapján mindenesetre képes volna rá. Ha már mindenképpen kell valaki, akit Fekete Virágnak néznek.

Korn: Maga is úgy gondolja?

Zizi: Akkor legalább a családban marad.

Korn: Szegény kislányom.

Zizi: Hívja fel.

Korn: Nem, ezt inkább előszóban Úgy is nagyon kínos lesz. Elmegyek érte. Amíg hazaérek, legalább kitalálom, hogy mit mondjak neki. És most még ez a Macskási is.

Zizi: Azt jobb, ha nem említi. Nem kell rázúdítani mindent egyszerre arra a kislányra.

Korn: Hát ebben igaza van. De azért ez a Macskási nem egy öröm.

Zizi: És ha nem lesz otthon a lánya? Nem volna jobb mégis fölhívni?

Korn: Otthon lesz. Ebédelni mindig hazajön. Elkéri a heti ebédpénzét, félreteszi, és hazajön ebédelni.

Zizi: Nem egy elveszett gyerek.

Korn: Akkor megyek. Megpróbálom. A Macskásiról meg majd hallgatok. Maguk se említsék neki. Nem kell megrémíteni. Még majdnem fiatalok.

Korn el, csilingelés

Vay Béla: Szegény főnöktündér. Nincsen könnyű dolga.

Zizi: De szerencsére itt van neki maga.

Vay Béla: Az! Mi is lenne belőle nélkülem! A főnöktündér nagyon okos ember, csak valahogy sose jut semmi jó az eszébe. Mindig én találom ki, hogy mihez kezdjünk.

Zizi: A galériát is maga találta ki?

Vay Béla: Hát persze. És azelőtt a könyvesboltot is. Meg a sportboltot. A madárkereskedést. A haltáp-szaküzletet. A használtruha-kereskedést. Az esernyő-szaküzletet. Bár azt sajnos abban a száraz évben csináltuk, amikor egy csepp eső sem esett. Úgyhogy az nem vált be annyira, mint a többi. Mindent én találtam ki. Mindent nekem köszönhet. De nem hánytorgatom fel neki. Nagyon jó ember, csak nem elég gyakorlatias.

Zizi: Magának viszont nagyszerű üzleti érzéke van.

Vay Béla: Hát van, mitagadás. De azért nem olyan jó, mint magának. Ha én egyszer kigyókat árulhatnék!

Zizi: Csak ezt ne mondta volna.

Vay Béla: Miért ne? Hát micsoda bomba üzlet! Mit gondol, miért bízik magában annyira a főnökangyal? Azt mondja nekem tegnap is, tudja Béla, aki ezekkel a kigyókkal képes bekúszni az emberek szívébe, az aztán ért a kereskedelemhez!

- Zizi: A hét végén valaki betört a hullófarmra Galgamácsán. Nem az állatok érdekelték, csak a számítógépeket vitte el. De a nagy felfordulásban az állatok elszabadultak és most egész Galgamácsa tele van magányosan kóborló szivárványos boákkal, gyűrűs pitonokkal, de mászkál ott néhány orrszarvú leguán és dumeril varánusz is. Nem is beszélve a madagaszkári nappali gekkókról.
- Vay Béla: Jesszuskám.
- Zizi: A befektetők még nem tudják. De a mai híradókban már biztosan benne lesz és akkor már tudni fogják. Eddig harminc millió adóssága van a cégnek. Velünk, ügynökökkel tegnap azonnali hatállyal felbontották a szerződést.
- Vay Béla: És akkor mihez kezd, csillagom?
- Zizi: Mihez? Remélem, majd Fekete Virág kihúzza a bajból.
- Vay Béla: Szóval együtt sírunk, együtt nevetünk. Magának se könnyebb. A főnök-angyalnak miért nem mondta?
- Zizi: Nem akartam ráijeszteni ebben a zürzavarban. Van most elég gondja. Először, amikor olvastam a lapokat, azt hittem, örülni fog. De úgy látom, inkább meg van rémülve és össze van zavarodva. És most még ez a Macskási is. Egyszerűen sajnáltam.
- Vay Béla: És akkor nekem miért mondta el? Engem nem sajnált?
- Zizi: Maga olyan strapabíró, Béla. És valakinek csak el kellett mondanom!
- Vay Béla: Igen, én olyan strapabíró vagyok. Valahogy a főnöktündér is engem strapálja, ha arról van szó. Csak azt tudnám, hogy én kit strapálja. Most akkor hogyan segíthetnék magának, csillagom?
- Zizi: Rajtam csak egy kis szerencse segíthet. De ha nekem szerencsém lesz, akkor magának is, meg a főnökének is szerencséje lesz.
- Vay Béla: Szóljon magából a próféta. És ezzel a Macskásival mit csinálunk? És főleg Tufa úrral?
- Zizi: Tufa úr csak háromkor jön vissza. A tévések viszont már kettőkor itt lesznek. Szerintem először essünk pofára az egyik banánhéjon, utána még mindig ráérünk a másikon eltaknyolni.

Ajtócsilingelés. Belép Éva

- Éva: Kezicsókolom, Béla bácsi! A papa nincs itt? Micsoda kupleráj van itt.
- Vay Béla: Évicsillag katicabogár pillangó! Hát éppen érted ment haza!

Éva észreveszi Zizit

- Éva: Jónapot.
- Zizi: Jónapot.
- Vay Béla: Úgyhogy a papa nincs itt. Miért, mi kéne, tündérbogaram?
- Éva: A papa elfelejtette ideadni az ebédpénzemet.
- Vay Béla: Majd én odaadom.
- Éva: Jaj, ne, Béla bácsi igazából már voltam otthon és ettem.

Vay Béla: Értem, csillagom. Mennyi kell? Körömlakk?
Éva: Dezodor. De tényleg ráér, Béla bácsi.
Vay Béla: Évibogár, ez a néni itten a Parádi Zizi néni. Zizikém, ez itt az Évibogár.
Éva: Kezicsókolom, Zizi néni. A papa sokat beszélt magáról.
Zizi: Nagyon örülök. És azt mondta, hogy hogy én egy néni vagyok.
Éva: Nem, a papa azt mondta, hogy a Zizi néni egy nagyon helyes nő de a papa sokszor túloz. Eltanulta a Béla bácsitól.
Zizi: Ha akarod, tegeződhetünk.
Éva: Nem, köszönöm, nem akarom. Nem akarom megsérteni a néni. Idősek könnyen sértődnek.
Vay Béla: Évibogár, talán föl kellene hívnunk a papát, hogy jöjjön vissza, mert itt vagy. Ő meg otthon keres.

Éva: Jó, felhívom.

Éva odamegy a zsinóros telefonhoz, tárcsáz. Megszólal a raktárban Korn mobilja. Csengőhangja eltéveszthetetlen. Vay Béla kimegy a raktárba és felveszi

Vay Béla: Halló? Korn galéria. Vay Béla vagyok.

Éva: Béla bácsi, én vagyok az, tegye le, a papa megint elfelejtette magával vinni a mobilját. Máskor meg otthon felejtí.

Vay Béla jön befelé a mobillal

Vay Béla: Te vagy az, Évikém? Nem értem. Honnan beszélsz? Hát itt vagy az üzletben, nem? Most akkor tulajdonképpen miért hívtál fel?

Mivel a mobillal van elfoglalva, beleütközik Évába

Éva: Béla bácsi!

Vay Béla: Jaj, értem! A papád itt hagyta a mobilját, ugye? Na megyek, utánaviszem, hogy fel tudd hívni! Azonnal vissza kell jönnie, rengeteg dolgunk van még!

Vay Béla kirohan az üzletből

Éva: Nem könnyű a Béla bácsival. De szerencsére nagyon aranyos.

Csönd

Éva: Nem tetszik tudni, mit akart a papa?

Zizi: De igen, tetszem tudni. Bizalmas. Azért nem akarta telefonba.

Éva: Most akkor mit csináljak?

Zizi: Talán a legjobb volna, ha megvárná, amíg visszajön a papája.

Szünet, Éva alaposan megnézi Zizit

Éva: A papa bele van esve magába.

Kis szünet

Zizi: Most akkor néni vagy maga?

Éva: Hát, ahogy maga akarja, néni kérem.

Zizi: Én szívesebben tegeznék. Én is sokat hallottam rólad ez alatt a rövid idő alatt. A papád nagyon szeret téged.

Éva: Igazán?

Zizi: Igazán.

Éva: Gondolod? Akkor mégis tegeződjünk!

Zizi: Kösz.

Szünet; nem tudják, mit mondjanak

Éva: Béla bácsi valami olyat mondott az előbb, hogy nincs sok idő. Miért, mi történt? És tényleg, mi ez a felfordulás?

Zizi: Te nem olvasol újságot?

Éva: Hát persze, hogy nem. Ki az a hülye, aki újságot olvas? Kellott volna?

Zizi: De a papád elmesélte ezt a dolgot Fekete Virággal?

Éva: Naná. De az csak olyan kitaláció, nem? Ez a nő, ez ugye tényleg nem létezik?

Zizi: Na éppen ez a baj. Jól kitaláltuk, aztán most helyet kér. Kettőkor itt van a Holdtévé. Ami persze azért nem olyan nagy baj, mert legalább annál nagyobb lesz a felhajtás. ... Volt, aki már az újságcikkekre fölfigyelt. Nyilván ezek a tévések is azt olvasták. És most interjút akarnak készíteni a művésznővel.

Éva: A Fekete Virággal?

Zizi: Azzal.

Éva: De hát az a nő nincs!

Zizi: Bizony nincs.

Éva: És akkor most mi lesz?

Szünet

Zizi: A papád azért ment haza hozzád, hogy megkérjen téged, legyél te a Fekete Virág.

Szünet

Éva: Hű. Hát ezt végig kell gondolnom.

Zizi: Volna kedved hozzá?

Éva: Nem mondom, jó kis balhé és én imádom a jó kis balhékat. De olyan furcsa, hogy ezt pont a papa kéri. Tudja ... tudod, én színésznő akarok lenni. És a papa ettől teljesen ki van borulva. Azt mondja, hogy én csak azokat a színészeket látom, akiket körülrajonganak, ilyen van egy országban tíz vagy húsz, a többiek pedig máról holnapra élnek és teljesen ki vannak szolgáltatva mindenféle hülye rendezőknek meg igazgatóknak. És a közelébe nem akar engedni semminek, aminek a színjátáshoz csak egy kicsit is köze van. Szegénykém, persze, úgyse tud beleszólni abba, hogy mit csinállok, de azért próbálkozik. Én meg mindig azt mondom neki, hogy papa, te pont olyan lökött módon élsz, mint ahogy szerinted a színészek, te is hol ebbe fogsz, hol meg abba és többnyire neked se sikerül semmi. Ilyenkor aztán begorombul és elvonul a szobájába. Én pedig megbánom, hogy megbántottam, de ha egyszer ez az igazság! És akkor erre itt

jön maga ... itt jössz te és azt mondod, azt akarja, hogy játsszak el egy szerepet! Ráadásul egy ilyen lökött tyúkot! És ezt ő akarja?

Zizi: Tulajdonképpen Béla ötlete volt.

Éva: Na, hát a Béla bácsin nem vagyok meglepődve. Az mindig kitalál valamit. Attól olyan bájos. Azért is szereti annyira a papa. Mert ha csak azt nézné, hány hülyeségbe rántotta már bele, és hogy ez mennyibe került neki eddig, akkor már régen kirúgta volna.

Zizi: De nekem is tetszett az ötlet. Pont azért tetszett, mert amit eddig a papád mesélt rólad, abból az derült ki, hogy te könnyedén megoldnál egy ilyen feladatot.

Éva: Az az igazság, hogy a papa mindent elmesélt erről a kitalált nőről. De szerintem álmában sem jutott eszébe, hogy ezt a nőt valaki majd el is játssza. Az meg végképp nem, hogy pont én.

Zizi: És akkor most végül is ... hogy gondolod?

Éva: Tulajdonképpen kezd tetszeni a dolog. És mit szólnak majd az osztálytársaim?

Zizi: Mit? Jót röhögnek.

Éva: Tényleg. Baromi jó. Azt hiszem, benne vagyok.

Ajtócsilingelés. Jön Szivi és Mucuskám

Szivi: Jónap!

Zizi: Jónapot!

Szivi: A Korn úr nincs itt?

Mucuskám: Hát a kígyós hölgy van itt, nem látod, szivi?

Szivi: Tényleg, magától vettük a kis gekkókat. Remélem, jól vannak!

Zizi: Nagyon. Csúszkálnak, mászkálnak. Teljesen szabadnak érzik magukat.

Szivi: Remek. Persze nem ezért jöttünk. Nem is gondoltuk, hogy itt lesz. Maga tulajdonképpen itt dolgozik?

Zizi: Nem, én csak olyan vendég vagyok. De sajnos már éppen rohannom kell. Örülök, hogy találkoztunk! Viszlát!

Zizi elrohan

Mucuskám: Szeretnénk venni még azokból a cicás képekből ... hölgyem.

Szivi: Ne beszélj folyton bele. Azokból a cicás képekből akarunk venni még egy párat. Tudja, egyet már vettünk a múlt héten és remekül szuperál.

Mucuskám: Micsoda rumli van itt. Bocsika.

Szivi: Mondom, hogy ne szólj közbe. Hogy itt mekkora kupleráj van. *(Évához)* Maga ugye itt dolgozik? Mert mást nem látok.

Éva: Én vagyok a én festettem ezeket a képeket.

Szivi: Maga? Hát cicázni azt tud, meg kell hagyni. Jól van. És mi ez a kupleráj?

- Mucuskám: Szivi, hát tudod, olvastuk az újságban, hogy micsoda hétmérföldes cirkusz volt itt tegnap! Hogy a művésznő mekkora oltári nagy balhét csinált! Ha én ezt elmondom a lányoknak a fitnessben! Tényleg maga az? A Barna Rózsa? Vagyis a Fekete Virág? Hát ez óriási!
- Szivi: Folyton közbeszólsz. Szóval maga az a kis hisztérika, aki csapkod és lövöldöz. Ezek itt a tegnapi cirkusz miatt maradtak így?
- Éva: Milyen cirkusz?
- Mucuskám: Jól van, értjük. Nem cirkusz, hanem
- Éva: Művészi önkifejezés, érti, hölgyem? Akcióművészet. Performance. Fluxus.
- Mucuskám: Jaj de izgi. Hogy maga micsoda szavakat tud! Ha csak a felét érteném, már nem is volna ilyen érdekes! Szivi, milyen remek helyre hoztalak? Mi már a múlt héten vettünk egy édes kis cicás képet magától.
- Éva: Ezt már mondták. Hova szarjak?
- Szivi: Sehova.
- Mucuskám: Örült jó. Tök trendi! Bocsika.
- Szivi: Inkább kérdezze meg, hogy most mit akarunk. De gyorsan, mert nem érek rá.

Megszólal Szivi mobilja

- Szivi: Halló, itt Polgár. *(Évához)* Bocsánat. Hallgatom. ... Igen. Igen. Nem. Igen. Nem. .. Nemigen. ... Bocsánat, hogy félbeszakítom, de én itt egy tárgyalás közepén ülök, csak véletlenül felejtettem bekapcsolva Nem. Igen. Na, arról beszélhetünk. Harminckét millió négyszázharminckétezershatszáznegyvenkettő plusz ÁFA. Megfelel? ... Várjon, számolnom kell. *(Elővesz a zsebéből egy kalkulátort)* Most mondja. Várjon, ne mondja, szemüveget kell vennem. *(Elővesz egy szemüvegtokot, megpróbálja kivenni belőle a szemüvegét, közben az egyik kezében a telefont tartja, a másikban a már kinyitott kalkulátort)* Kis türelem *(Mucuskámhoz)* Nem segítenél, mucuskám? Bocsánat, nem magának mondtam, hanem a titkárnőmnek vagyis a feleségemnek. A francba Tudja mit, hívjon fel egy óra múlva és harminc millióban kiegyezünk! Viszlát! *(Sorra elteszi a telefont, a szemüveget a tokkal és a kalkulátort)*
- Éva: Szóval képet akarnak. És nem érnék rá.
- Szivi: Láthatta. Tárgyalás közben vagyok. Siessünk.
- Éva: Melyiket parancsolják?
- Mucuskám: Azt az édit a gombolyaggal. A múlt heti képen is az volt.
- Szivi: Ne szólj folyton bele. Azt a gombolyagosat. Meg azt ott mellette. Meg azt a harmadikat.
- Éva: Szóval maguk a rajongóim. Még sose találkoztam a rajongóimmal. Az ügynököm foglalkozik a képekkel, most is csak véletlenül vagyok itt.
- Mucuskám: Egyszerűen imádjuk, amit csinál!
- Éva: Mindig utáltam a rajongókat. Hülye libák.

Szivi: Hallja, hölgyem, lehet, hogy maga egy nagy művésznő, de kikérem magamnak, hogy inzultálja a feleségemet!

Mucuskám: Ugyan, szivi, csak inzulin csak inzultáljon! Olyan izgi!

Éva: Inzultálhatom magát is. A rajongóim hülye libák és esztelen barmok. Agyilag mind totál zokni.

Szivi: Na végezzünk hamar. Mennyi lesz?

Éva: Én tudjam? Maguk vettek itt képet, nem én.

Mucuskám: A múlt héten hatvanezer volt.

Szivi: Miért szólsz te bele mindenbe?

Éva: Akkor biztosan most is annyi. Szóval ezt a hármat elviszik?

Szivi: El. Számlát kérek.

Éva: Na, azt én nem tudok adni. Művész vagyok én, nem szatócs.

Szivi: Az baj ... mert én meg afféle szatócs vagyok, aki szereti leírni az adójából, amit leírhat. Akkor talán majd visszajövünk. Vagy inkább nem jövünk vissza.

Mucuskám: De én aaaannnyira szeretném és te is azt mondtad, hogy most kell megvenni gyorsan, mert ha ilyen sajtója lesz, holnapra fölmege az ára Azt mondtad, ez még jobb befektetés lesz, mint a kígyók!

Szivi: Jól van, mucuskám, még ma megvesszük. Meddig vannak nyitva?

Éva: Mit tudom én.

Szivi: Hatig küldöm az emberem. Talán írjuk fel a képek címét.

Éva olvassa a keretek alatt

Éva: „A rendőrpáncsnok szomorúsága”. „Szárnyas főtér”. „Tizennyolc kacsák”. Hát ez isteni.

Szivi: Maga nem tudja a saját képei címét?

Éva: Miért, tudnom kéne?

Szivi: Meglepő, hogy így olvassa.

Éva: Még meg is jegyezzem ezeket a marhaságokat?

Szivi: Na, ebben legalább egyetértünk. Ezek tényleg bődületes marhaságok. Kik bír-
nak ilyen címeket kiagyalni? Hol van itt rendőrpáncsnok? Hol vannak itt
kacsák?

Mucuskám: Szivi, hát pont az benne a jó, nem? Bocsika, de éppen tegnap olvastam egy
cikket a *Kicsi kacsó*-ban, ami arról szólt, hogy milyen ósdi dolog, ha az ember
értelmet keres a dolgokban.

Szivi: A *Kicsi kacsó* az valami új lap, mucuskám?

Mucuskám: Nem kacsó, hanem kacsó. Kéz. Kezecske. Amilyen nekem van, amivel olyan
édesen tudlak cirógatni. Szóval minél értelmetlenebb, annál jobb. Ugye,
művésznő, maga is így gondolja?

Éva: Dehogy gondolom így. Utálom ezeket a lila dolgokat. De milyen hülyék a vevők, erre buknak. Mint maguk is. Hát csak tessék. Pedig tudják, mennyivel jobb képek vannak más galériákban? Tehetségesnél tehetségesebb festők éheznek. A kutya észre nem veszi őket. Maguk meg itt képesek pénzt adni ezekért a hülye macskákért a gombolyagokkal, csak, mert olvasták az újságban, hogy mekkora balhét csináltam tegnap. És a szerencsétlen művészek az ilyen magukfajta barmok erszényétől függnék! És ha blöff az egész? Ha nem is csináltam balhét? Akkor is kellenének a képeim?

Szivi: Mucuskám, biztos vagy benne, hogy akarsz képeket venni a művésznőtől?

Mucuskám: Most mi van, megsértődöttél? Micsoda egy megcsontosodott vénember vagy. Te tényleg nem tudod, hogy ma ez a menő? Aki nem sérti meg a vevőjét, az nem is művész. Ezt nevezik ... polgárpukkasztásnak.

Szivi: Menjünk innen a jó bűdös francba.

Mucuskám: Egy órával ezelőtt még te mondtad, hogy siessünk, mert elkapkodják.

Szivi: Ahogy gondolod. *(Évához)* Hatig küldöm az emberem. Nekem speciál ellenszenves a maga modora, de hát üzlet az üzlet. Viszlát.

Éva: Viszlát.

Mialatt kimennek, megszólal Mucuskám mobilja

Mucuskám: Te vagy az, kis Pikachu? Papikáztál már? Megetted a húslevest? ... Jól van. És a libamájat? ... Jól van. És a spenótot? ... Jól van. És a rántott húst? ... Jól van. És a pirított burgonyát párolt káposztával? Jól van. És adtál borralalót a pincér bácsinak? Jól van. És megetted a somlói galuskát is? Nem?! Kicsinyem, miért nem etted meg a somlói galuskát? A somlói galuska nagyon finom! Máskor tessék megenni a somlói galuskát! Különben sose fogsz megnőni! Na jól van! Puszi a kicsi pocidra!

Elmennek

Éva a telefonhoz megy és tárcsáz

Éva: Apa? Szóval megtalált a Béla bácsi. Mikor jöttök? ... Jó, de siessetek, mert itt jönnek ám a vevők. Igen, egy házaspár. ... Hármat is. De nem vitték el. Majd visszajönnek. De biztos. Nagyon meg voltak hatódva, főleg a csaj! Tudod, ritkán látnak élőben egy valódi művészt, és képzeld, hát nem beleszaladtak a Fekete Virágba! ... Igen, erre járt a művésznő és benézett a boltba. Ami azt illeti, elég pimaszul bánik a vevőiddel. Nem hülyéskedek, a Zizi néni a Zizi mondta. ... Nagyon helyes nő ez a Zizi, jóvágagyom. Jó az ízlésed, papa. Csak siess, mert ez a bolond festőnő itt pofátlankodik a vevőiddel, viszont nem képes kitölteni egy rohadt áfás számlát.

Ajtócsilingelés. Jön Arany Miklós

Miklós: Jónapot. ... Szia.

Éva: Szia. Jónapot.

Miklós: Aha, na ez az.

Éva: Te kihez beszélsz?

Miklós: Bocs, magamban beszéltem. Te vagy a Fekete Virág?

Éva: Honnan tudod?

Miklós: Olvastam az újságban, mi volt itt tegnap. Azt írták, hogy egy lökött tyúk szétverte a berendezést. Legalább három lapban benne volt.

Éva: Akkor ugye én egy lökött tyúk vagyok.

Miklós: Nem feltétlenül. Nem tudom. Csak bejöttem körülnézni, te vagy itt, gondoltam, te vagy az a festőnő. Ha valaki szétveri a berendezést, akkor arra a lökött még egészen jóindulatú jelző, nem? Mellesleg te egészen normálisnak látszol.

Éva: Igazán? Csak véletlen.

Miklós: Biztos, hogy véletlen? Kár. Én speciel bírom a normális csajokat. Tényleg te verted szét a berendezést?

Éva: Miért, hát szét van verve? Nem mondom, a képek kaptak egy kis löketet, de meg is érdemelték.

Miklós: Rosszak voltak.

Éva: Az. Rosszak voltak. Hangosan fecsegték óra alatt.

Miklós: Aha. Értem.

Éva: És mit akarsz itt?

Miklós: Helyszínt keresek.

Éva: Helyszínt? Mihez?

Miklós: Operatőr vagyok. Főiskolás. Arany Miklós. Szervusz.

Éva: Ko.... Fekete Virág.

Miklós: Bocsánat, nem értettem. Kó Fekete?

Éva: Nem, Ká Fekete. A Ká az előnevem. ...

Miklós: K, mint

Éva: K, mint mondjuk Korn.

Miklós: Aha. Pont ahogy a galériát hívják.

Éva: Na igen. Szóval mit akarsz itt?

Miklós: Vizsgafilmeket kell forgatnom és az a feladat, hogy etűdöt csináljunk egy belső helyszínen, ami elég érdekes. Olvastam az újságot, gondoltam, itt biztos jó nagy felfordulás van, és van mit fényképezni.

Éva: Na és?

Miklós: Hát felfordulás, az van, de más érdekes nincs. Ez valami blöff. Sok hülye macska mindenféle vad keretben. Ezeket te festetted?

Éva: Mert ha igen?

Miklós: Sajnálom. Nem szívesen bántalak meg, de nagyon nem tetszenek.

Éva: És miért nem bántasz meg szívesen?

Miklós: Mert te viszont tetszel.

Éva: De hát sajnos

Miklós: Á, szerintem ez csak valami marhászkodás. Nem tudom, de az a cikk is olyan furcsa volt. Mintha valaki át akarná ejteni azokat, akik szeretnek bedőlni az ilyesminek.

Éva: Mondd tovább.

Miklós: Ennyi.

Éva: És mi nem tetszik?

Miklós: A képek. A képek nem tetszenek. A balhé az tetszik. Szerintem kell hozzá egy adag vagányság, hogy valaki megmutassa az embereknek, mekkora marhasá-
gokra buknak. Kivéve, ha komolyan gondolta az illető ... most akkor te csináltad a balhét vagy sem?

Éva: Nagyon hamar akarsz te mindent tudni.

Miklós: Végül is mindegy.

Éva: Mindegy?

Miklós: Hát igen, azt hittem, érdekesebb lesz ez a hely. Megyek és keresek másikat.
Szia.

Éva: Szia.

Miklós: Nem is tartóztatsz?

Éva: Miért, maradnál?

Miklós: A képek miatt nem.

Éva: Miattam?

Miklós: Aha.

Éva: Figyelj, nekem itt most még elég sok dolgom van. A képek miatt. Még ha
neked nem is tetszenek. Vissza tudsz jönni úgy három körül?

Miklós: Itt leszel?

Éva: Itt legyek?

Miklós: Aha.

Éva: Akkor megpróbálok itt lenni. Vissza tudsz jönni?

Miklós: Hát, ha megpróbálsz itt lenni, akkor vissza.

Éva: Akkor várlak.

Miklós: Akkor jövök!

Éva: Akkor gyere!

Miklós elmenne, de nyílik az ajtó és belép Vay Béla

Vay Béla: Oppardon. Egy vevőangyalhoz van szerencsénk, Évikém?

Miklós: Évikém?

Vay Béla: Hoppá. Mit mondtam, virágom? Hát Virágot mondtam, nem? Bocsánat. Ma
egy kicsit össze vagyok zavarodva.

Miklós: Elnézést. Szia.

Vay Béla: Honnan ismerlek, kérlek? Tegeződtünk mi valaha? Csillagom, ki ez az úr?

Éva: Nekem köszönt, Béla bácsi.

Vay Béla: Persze, hogy neked köszöntem. Mindig köszönök neked, csillagom, mert mindig örülök, ha látlak.

Éva: Az a fiú az az úr köszönt nekem.

Vay Béla: Úr? És tegez? Akkor nem úr. Bocsánat, ha megsértettem.

Miklós: Nem sértett meg, de mennem kell. Viszlát!

Vay Béla: Viszlát!

Miklós: Akkor itt leszel?

Vay Béla: Itt leszek!

Éva: Akkor gyere!

Vay Béla: Itt lesz.

Miklós: Akkor jövök!

Arany Miklós elmegy, az ajtó csilingel

Vay Béla: Szóval jön. Évicica, ez most egy vevő volt vagy egy liaison?

Éva: Liaison?

Vay Béla: Flört. Nem akarok tolakodó lenni, bogaram, de kötelességem vigyázni a főnök-tündér kislányára.

Éva: Nem vevő volt. De ha a Béla bácsi mindenki előtt évikézni fog, akkor a kutya nem fogja elhinni, hogy én vagyok a Fekete Virág.

Vay Béla: Látod, csillagvirágom, ebben igazad van. Amilyen egy bocibunkó én vagyok, mindig beletalpalok valamibe, amibe nem kéne. Ezentúl Virágnak foglak hívni, Évikém.

Éva: A papa mikor jön?

Vay Béla: A papának a papa ... A papa, miután nagy nehezen utolértem, visszafelé összetalálkozott a Zizi nénivel ...

Éva: Zizivel. Már összetegeződtünk.

Vay Béla: Zizivel és akkor a papának sürgős kávézhatnékja támadt a Zizi nénivel ... Zizivel ... és mondták, hogy én jöjjek előre, hogy azért az üzletben is legyen valaki.

Éva: Visszamehet kávézni a Béla bácsi, ha akar. Én itt vagyok. De aztán hamar jöjjenek.

Vay Béla: Én úgy éreztem, csillagom, hogy ez most egy olyan privát kávé.

Éva: Privát?

Vay Béla: Igen, amit kettesben isznak. Hármásban valahogy nagyon híg tud lenni.

Ajtócsilingelés, jön Korn és Zizi, leteszik a kabátjukat a raktárban

Korn: Na mi a helyzet?

Zizi: Jónapot! Szia.

Éva: Hát ti nem kávéztok?

Korn: Tényleg kávézni akartunk, de azután arra gondoltunk, hogy jobb lesz, ha sietünk. A kávé megvár. A tévések nem.

Zizi: Mindjárt kettő.

Vay Béla: Az, hogy mindjárt kettő, az hagyján. De mindjárt három!

Korn: Béla, miről beszél?

Vay Béla: A főnöktündér miről?

Korn: Én a tévésekről. Cunci Mókus két órát mondott.

Vay Béla: Macskási úr pedig hármat.

Éva: Ki az a Macskási úr?

Zizi: Egy borzalmas alak.

Vay Béla: Egy pökhendi, felfújt

Korn: Béla! Hogy beszél róla. Végül is ... Macskási úr az üzletfelünk.

Éva: Vevő?

Zizi: Olyasmi. El akar vinni néhány képet.

Korn: Ne is beszéljünk most róla. Mindjárt itt vannak a tévések. Évikém, menni fog?

Éva: Ha nem fogtok folyton Évikémnek nevezni, akkor valószínűleg menni fog. De ha forgatás közben odajön Béla bácsi és megkérdi: Évikém, csillagom, ne hozzak neked valamit? - akkor nem fog menni. Egyezzünk meg abban, hogy mostantól fogva Évikém helyett is, csillagom helyett is Virágot mondtok, jó?

Vay Béla: Jól van, csillagom. Virágom.

Korn: Igazad van, Évikém. Virágom.

Éva: Nem Virágom. Virág. Om nélkül.

Vay Béla: Om nélkül. Mint Rózsa. Jó lesz?

Éva: Tudjátok mit, nem is Virág, hanem művésznő, helyes?

Korn: Nincs ennyi időnk, művésznő kérem. Művésznő, mit fog mondani ezeknek?

Éva: Már egy ideje itt fogalmazom magamban. Persze amíg nem tudom, mit fognak kérdezni, addig elég nehéz.

Zizi: Nyilván csupa mélyértelműt. Például: a művésznő mindig így szokta tönkretenni a képeit?

Éva: Nem, hölgyem. Van, hogy kalapáccsal csinálom. Máskor baltával vagy alabárdal. Időnként robbantok egyet. A lényeg, hogy tuti balhé legyen.

Zizi: Akkor talán lesz annyi eszük, hogy megkérdezzék, mire jó ez az egész. A balhé. Az akciók.

Éva: Hát én majd megmondom nekik. Nektek most inkább nem is árulom el, nehogy azt lássák rajtatok, hogy már régen kívülről tudjátok, amit beszéltek.

Ajtócsilingelés, betódul a stáb: Cunci Mókus, Operatőr, Hangmérnök, Világító, Kábeles, Sminkes

Korn: Na, most már nem fogjuk megtudni.

Cunci: Itt vagyunk! Hogy vannak? A művésznő? Remek. Cunci Mókus vagyok, te vagy Fekete Virág, ugye, tegeződjünk. Az adásban magázódnunk fogunk. Mondd, te mindig ilyen unalmasan öltözöl? Gyerekek, kérek a művésznőre valami pasivadítót. Ide meg kérek egy kis fényt. Azt kell látnom, hogy az egész galéria egy szédült csaj lába előtt hever. Romokban. *(Kornhoz, Vay Bélához, Zizihez)* Köszönöm, magukra most nincs szükség, nincs itt valami másik helyiség, ahol leülhetnének addig? Nem tudunk dolgozni, ha ennyien téblábolnak itt. Több fényt kérek. *(A kollégáihoz)* Bronz tudja a címet? Miért nincs még itt? *(Kornékhoz)* Na menjenek már ki, nem lehet így dolgozni.

Korn, Vay Béla és Zizi kimegy a raktárba, onnan lesnek vissza néha

Cunci: Sminket kérek a művésznőre. Fiúk, egy kicsit lehetne nagyobb itt a rumli. A nyolcórás műsorban vagyunk benne, a kutyát nem érdeklik ezek a macskák, mindenki a balhét akarja látni. *(Évához)* Ha gondolod, beszéljük meg, mit kérdezek majd. Ide állj. Nem, inkább ide. Azt fogom kérdezni, min dolgozik mostanában, helyes? Akkor te a képekre mutatsz és mondjuk azt mondod: ezeken. Jó hangsúlyosan. A többi már menni fog. Az a fő, hogy eredeti legyen. Ne mondjal semmi közhelyet. Ne legyen túl okos, azt a nézők nem szeretik. De nem kell túlzásba vinni a hülyeséget sem. Tehát: min dolgozik mostanában? Ezeken. *(A kollégáihoz)* Ha Bronz befut, rögtön kezdetjük. Mikrofont kérek a művésznőre. És egy kis fényt. *(A saját mikrofonjába mondja)* Mikrofonpróba egy, kettő, három, Fekete Virág, a balhés festő.

Ajtócsilingelés, belép Bronz Antal

Cunci: Végre! Hol voltál, Antikám? Már égen-földön kerestelek. Ezer éve nem láttalak, szívem, hát hogy vagy? Na, majd forgatás után. Figyelj, a szitu megvan? Olvastad a lapokat, ugye? Édesem, egy kis röpké műelemzést kérünk a mi kis nézőinknek ezekről a borzalmas képekről, azután beszélhetsz a kortárs művészet irányzatairól, a műalkotás és a televíziózás viszonyáról, az autók szemiotikájáról a hatvanas évek amerikai filmjeiben és ha gondolod, az intimbetétekről is. Szóval ahogy szoktad. Úgyis olyan okos vagy, mint a Nap. Antikám, gondolj a nézettségi indexre, jó? És csak lökjed azt az eredeti dumádat. Legyen alapos, drágám. Negyven hosszú másodperced van. A reklám csak utánad jön. Bocs, elfelejtettem bemutatni titeket, ez itt a mi kis művésznőnk, Fekete Virág, ő pedig Bronz Antal, médiaguru.

Éva: Fekete Virág.

Bronz: Bronz Antal, médiaguru.

Cunci: Gyerekek, kezdetjük! Figyelmet kérek! Csöndet kérek! Megy! Jóestét kívánok. A Korn Galériában vagyunk, és a kedves nézők nyilván ki is találták már, hogy vajon miért. Két napja erről a galériáról beszél a fél város. Mint Önök azt nyilván mindannyian jól tudják, a Korn Galéria vezető művésze Fekete Virág, a fiatal festő. A hírek szerint - idézem - „a művésznő tegnap, a kora délutáni órákban, a megdöbben vevők szeme láttára levetkőzött, előkapott két pisztolyt és egyidejűleg három lövést adott le négy különböző képre,

melyek mindegyike a saját festménye volt”. Megkértük Bronz Antalt, a közismert médiagurut, jöjjön el velünk ide a Korn Galériába és értelmezze a Fekete Virág-jelenséget. Mielőtt azonban hozzá fordulnánk, megkérdezzük a művésznőt, min dolgozik mostanában? *(Körbemutat)* Ugye, ezeken? Köszönjük az interjút, és most halljuk szakértőnket, Bronz Antalt.

Bronz: Tisztelettel köszöntöm a nézőket. Arra kérem Önöket, értelmezzék velem együtt az előttünk kibontakozó jelenséget. Tudjuk, hogy a művésznő a neofals irányzat követője. Mint látjuk, itt a galériában a festmények mintegy a par excellence festés szubsztitútumaként jelennek meg, nem annyira képi mivoltukban, mint inkább posztmodern, szemantizálódott jelekként. A giccs egyik fő motívuma, a macska gombolyaggal, ezeken a képeken mintegy önmaga ekvivalensévé válik, és éppen ezáltal, tehát az önmagára vonatkoztatott referencia által szakad el saját eredeti lényegétől és válik a reflektív kontempláció tárgyává. Ezeket a képeket már és még nem terheli semmilyen értelmes jelentés, ezzel szemben súlyos értelmetlenségeket olvashatunk ki a képnek a képhez fűződő viszonyából, ...

Cunci mutatja, hogy lejárt az idő, ki lesz vágva, de Bronz rendületlenül folytatja, lassan csöndes küzdelem bontakozik ki közöttük

Bronz: ... ebből a jellegzetesen posztmodern, problematikus viszonyból, amelyből, bassza meg, vegyük újra, kihagytam egy fontos gondolatot mert te itten mutogatsz, Cuncikám. Tehát. Onnan vegyük, hogy a giccs egyik fő motívuma, a macska gombolyaggal, ezeken a képeken mintegy önmaga ekvivalensévé válik, és éppen ezáltal, tehát az önmagára vonatkoztatott referencia által szakad el saját eredeti lényegétől és válik a reflektív kontempláció tárgyává. A reflektív kontempláció nem újkeletű jelenség, már a Krisztus előtti ötödik évszázad görög bölcselőinél is megjelenik, éppen úgy, mint a kínai taoista mesékben. A Fekete Virág-jelenségben, a képek és az akciók mélyértelmű összefüggésében éppen az az új, hogy a régi jelenik meg benne, ellentétben azonban egykori önmagával, ezúttal a tiszta értelem helyett tiszta értelmetlenségként. Ezeket a képeket már és még nem terheli semmilyen értelmes jelentés, ezzel szemben súlyos értelmetlenségeket olvashatunk ki a képnek a képhez fűződő viszonyából, ebből a jellegzetesen posztmodern, problematikus viszonyból, amelyből teljesen szükségszerűen fakad a művésznak saját művéhez való problematikus viszonya, minek folytán is a művésznő itt tegnap levetkőzött és a saját képeire lövöldözött. Szívesen látnánk újra ezt a jelenetet, de minden komoly művészeti szakember tudja, hogy az akcióművészet lényege a megismételhetetlenség. Aki tehát kíváncsi egy ehhez hasonló eseményre, az legjobb, ha napokon át lesben áll itt a galéria ajtajában.

Cunci: Nekünk azonban lejárt az időnk, örülök, hogy velünk tartottak, holnap az Állatkertbe látogatunk, ahol a zsiráfnak elefántbébije született.

Ajtócsilingelés, belép Macskási és Tufa

Macskási: Itt vagyunk! Egy kicsit korábban jöttünk. Tufa, maradj, ahol vagy. Mi ez a népünnepély?

Cunci: Maga milyen pofátlan! Még szerencse, hogy pont befejeztük. Hogy van képe csak úgy bejönni ide, amikor forgatunk?

Macskási: Forgatnak ám az öreganyjukat! Itt kérem üzletelés lesz.

Bronz: Cuncikám, ez kezd érdekes lenni. Ha jól látom, valami botrány készül.

Macskási: Nem készül, uram, hanem van. Illetve mindjárt kiderül, van-e. Korn úr hova lett?

Korn, Zizi és Vay Béla elősomfordálnak a raktárból, mint akik szerényen jelzik, hogy itt vannak

Macskási: De jól elbújt! Hát csak nem ijedt meg tőlem, édes, drága Korn úr? Tudja, milyen jól ki lehet velem jönni. Mindjárt szépen be is bizonyítja, igaz? *(A tévésekhez)* De maguk addig is eltakarodnak oda, ahonnan jöttek. Nincs szükségem tanúkra. Tufa, mutasd meg az úrnak, merre van a kijárat.

Tufa előrelép, karon fogja Bronzot és kezdi kifelé tessékeln

Bronz: Cuncikám, ezt vegyétek! Első osztályú anyag! Gondolj a nézettségi indexre!

Cunci: Nincs több szalagunk, Antikám. Különb is, kit érdekel ma már egy kis verekedés? Minden nap huszonkét ilyen hírt adunk le. Fiúk, pakolás, pucolás!

A stáb villámgyorsan összeszedi a holmiját és eltakarodik

Macskási: Helyes. Látom, értenek a szóból. Szeretem az ilyen embereket. *(Bronzra mutat)* Ennek már láttam valahol a pofáját. Biztosan az Ecserin. Mert a Telekire már rég nem járok. A kis nő is milyen ismerős. Te Tufa, nem ezt szedtük fel a múltkor a Rákóczi téren?

Tufa megpróbál visszaemlékezni, de nem sikerül neki

Macskási: Nna, hölgyeim és uraim, akkor tehát

Éva: Ki maga? Hogy maga micsoda egy pofátlan alak! Tűnjön a francba!

Korn: Évikém, ha lehetne, hogy ebbe most ne szólj bele

Vay Béla: Gyere, mucirózsa, mi szépen félreállunk ide, ez a nagyok dolga. Tudod, ő az az édes Macskási úr, a papa üzletfele, akiről az előbb beszéltünk.

Éva: Vagyis akiről nem beszéltek.

A stáb utolsó tagja is becsukja maga után a csilingelő ajtót

Macskási: Jól van. Tiszta a levegő? Akkor lássuk a lóvét.

Hosszú szünet

Macskási: Na mi lesz már? Kell, hogy legyen lóvé, ha ezek itten az előbb már valami riportot forgattak! Ne vacakoljanak, hiszen olyan szépen megegyeztünk, amikor itt jártam délelőtt.

Korn: Ha megkérem rá, megismételné, hogy miben is egyeztünk meg?

Macskási: Maga hülye vagy csak tetteti?

Korn: Mondjuk hülye vagyok.

Macskási: Na jól van. Abban egyeztünk meg, hogy maguk vagy visszaadják az összes képeket, vagy ma délután kifizetik nekünk az első milliót.

Korn: Nagy kő esett le az én szívemről. Én is így emlékeztem.

Macskási: Na? Tehát akkor hol a pénz?

Korn: Visszaadjuk a képeket.

Hosszú szünet

Macskási: Maga nem beszél komolyan. Képes veszni hagyni egy ekkora üzletet?

Korn: Képes. Alapos megfontolás után úgy érzem, képes vagyok rá.

Zizi: Tudja, Macskási úr, a maga feltételeivel ez már nem is akkora nagy üzlet.

Macskási: Megbánják maguk ezt még. Várj, Tufa, nem neked szóltam.

Korn: Milyen értelemben?

Zizi: Úgy érti, üzletileg?

Macskási: Naná, hogy úgy értem. Hol kapnak még ilyen macskás képeket?

Korn: Tudja, Macskási úr, az elmúlt néhány napban sokat változott a véleményünk a művészet mibenlétéről. Az Ön képei, azt hiszem, túl jók nekünk.

Macskási: Ezt hogy érti?

Korn: Tökéletesen eladhatatlanok.

Macskási: Azt mondta, túl jók. Most meg egyszerre eladhatatlanok?

Zizi: Hát egyet azért el tudtunk eladni belőlük. Véletlenül.

Macskási: Véletlenül?!

Korn: Igen. Véletlenül.

Macskási: Hát ha csak véletlenül tudták eladni, akkor miért mondja, hogy túl jók?

Korn: Hogy ne kelljen azt mondanom, hogy borzalmasak. Félek, hogy Tufa úr rossz néven venné és heves ellenvéleményét fizikai erőszak alkalmazásával juttatná kifejezésre.

Macskási: Hallja, ne kezdjen itt sértegetni! Tufa, maradj a helyeden.

Zizi: Korn úr végül is azt mondta, hogy a maga képei nagyon jók. Túl jók. **RETTENETESEN** jók.

Macskási: És ezért most vigyem őket haza?

Korn: Ezt akarta, nem?

Zizi: Magánál sokkal jobb helyen lesznek. Végül is maga a művész.

Korn: Maga körül forgott itt minden. A maga képei körül. Ha maga nem festi meg ezeket a cicákat, akkor se én nem csinállok galériát, se az újságok nem írnak hülyeségeket, se a tévések nem jönnek ide fontoskodni, sem a többiek nem produkálják itt magukat a darab írójától a rendezőn át addig a díszletfestőig, aki kénytelen volt a maga agyalmányait megvalósítani, hogy mi úgy tudjunk tenni, mintha maga valóban létezne. Elképzelem, ahogyan áll a műtermében fején ezzel a hülye sapkával, a nyakában sállal, olyan művészesen egyik kezében az ecset, másikban a paletta egy kis félreeső asztalkán a különböző színű festékek ... a falon mindenféle fényképek mindenféle macskákról és cicákról ... Cica egy gombolyaggal. Cica két gombolyaggal. Két cica egy gombolyaggal. Két cica két gombolyaggalKét cica három gombolyaggal. És így tovább. Elmereng, azután nagy levegőt vesz és alkotni kezd. Könyörtelenül. Csak úgy

ömlenek a keze alól a képek. Az emberiség pedig, a szegény, szenvedő emberiség fejet hajt és tudomásul veszi, hogy a magafélének is helyet kell hagynia ezen a földön de nem az én boltomban, érti?!

Macskási: Tufa, én ezt nem bírom tovább. Fogd a képeket és tűnjünk innen!

Vay Béla: Ebben szívesen segítek, tündérmé!

Tufa Vay Béla segítségével (aki némileg hátráltatja a munkában) leakasztja a falról a képeket, felnyalábolja őket és elmennek

Csend. Szünet. Nézik az üres falat

Vay Béla: Na hát csak elment végre a pemzlis pacák, aranyoskám.

Éva: Ez a rohadék festette azokat a borzalmakat? És ennek voltam én a négere?

Korn: Igen, elment, és elvitte mind az öt képet, ami még megvolt. Az ugyebár ötvenezer forint - ennyit fizettem értük az Ecserin. Egyet eladtunk hatvanezerért, de az is belekerült tízezerbe. Akkor ott vannak azok a képek, amiket maga később hozott az Ecseriről - az is volt vagy ötvenezer. Tehát volt hatvanezer bevételünk és legalább száz-száztízezer kiadásunk.

Vay Béla: Akkor úgy vehetjük, főnökbogaram, hogy tulajdonképpen nem történt semmi.

Korn: Hát nem. Ha leszámítom az eltelt néhány hónap egyéb költségeit, például a maga fizetését, a szűrő- és vágóeszközök árát, amelyek a Vasedényhez képest elég drágák voltak, meg a festékszóró-pisztolyt, a képek szakszerű szállítását, a nyereségadót, amit akkor is be kell fizetnem, ha veszteséges vagyok, a nyugtatókat, amiket be kellett szednem és az összes többit, tehát ezt a másik néhány-százezer forintot, akkor megközelítőleg nullszaldósan jöttem ki az üzletből. Kit érdekel az a néhány százezer mínusz?

Zizi: Ez egy nagyon jó eredmény. A hullőfarmnak nem volt ekkora szerencséje.

Korn: Nocsak?

Éva: Pedig már éppen kezdett volna menni az üzlet. Tudjátok, itt volt az a házaspár

Korn: A Mucus meg a Szivikém?

Éva: Azt mondták, még ma visszajönnek.

Zizi: Addig majd csak kitalálunk valamit. A múlt héten is csak képet akartak venni, de kígyót is vettek a végén. Ha elég kreatívak vagyunk, még nyerhetünk valamit az üzleten.

Vay Béla: Édes Zizitündér, én igazán nem akarom megbántani magát, de talán azokat a kígyókat most nem kellene emlegetnie.

Korn: Mi van azokkal a kígyókkal?

Zizi: Még nem mondtam? Szanaszét kószálnak egész Galgamácsán. Mínusz harminc millió.

Korn: Nem vagyok meglepve. Azon volnék meglepve, ha a magunkfajtának egyszer úgy igazán sikerülne valami.

Vay Béla: Ezt csak azért mondja az édes főnökbogár, mert most így hirtelenjében el van keseredve. De ha belegondol, mennyi mindent csináltunk már végig együtt - és még mindig itt vagyunk!

Korn: Most konkrétan a madárkereskedésre céloz, vagy inkább a haltápszaküzletre?

Vay Béla: Bármelyikre, édes főnökbogár! Egyik nagyobb élmény volt, mint a másik!

Korn: Béla, Béla! Nem akar maga most inkább sétálni egyet?

Vay Béla: Boldogan, édes főnökbogár, boldogan! Szeretem kiszellőztetni a fejemet. Olyankor jutnak eszembe a legjobb dolgok! ... Igaza van, járok egyet. ... Viszlát! Nem jössz, Évikém?

Éva: Van itt még egy kis dolgom.

Vay Béla: Ja igen, már emlékszem. Akkor jövök!

Béla elmegy

Korn: Évikém, miért mondja neked a Béla, hogy „ja igen, már emlékszik”? Miféle dolgod van itt neked, amiről én nem tudok? Különös tekintettel arra, hogy Fekete Virág művésznő úgy elillant, mint a kámfor, a képeivel együtt?

Éva: Ugyan, papa, most mit játszod az eszedet? Várok valakit.

Korn: Ismerem az illetőt?

Éva: Nem.

Korn: És mióta nem ismerem?

Hosszú szünet

Éva: Hát... egy ideje.

Korn: Közelebbről.

Éva: Na, közelebbről én sem ismerem.

Korn: Mióta nem ismered közelebbről?

Éva: Nem nagyon rég.

Korn: Évikém, nem lesz ez így jó. Feltételezem, hogy az illető egy férfi.

Zizi: Endre, hagyja már. Végül is tizennyolc múlt, nem?

Korn: De még csak éppen hogy.

Zizi: Hát akkor csak úgy éppen hogy hagyja.

Korn: De ha egyszer féltékeny vagyok.

Éva: Jól van, papa, ne duzzogj. A Tihamért is kibírtad.

Korn: Nehezen. És milyen randa neve volt.

Éva: És ez még nem is biztos.

Korn: Még csak nem is biztos? Márpedig bizonytalan dolgokba ne menj bele, kislányom. Persze azt csinálsz, amit akarsz. De ne csodálkozz, ha esetleg leveszem rólad a kezem.

Éva: Viszont ennek sokkal szebb neve van.

Korn: Szóval már a nevét is tudod. Hogy hívják?
Éva: Arany Miklós.
Korn: Tényleg szép név. Szép férfias név. Éppen ez benne a veszélyes.

Ajtócsilingelés, belép Arany Miklós

Miklós: Jónapot. Korn Évát keresem. Szia.
Korn: Szia?! Már tegeződtök?!
Éva: Papa!
Korn: Jól van, csöndben maradok.
Éva: Te tudod a nevemet?
Korn: Évikém, azért ez a legkevesebb. Te is tudod az övét, nem?
Miklós: Összeraktam. A Fekete Virág olyan valószínűtlenül hangzott. Aztán ugye, mikor itt voltam, az az úr mondta, hogy Évikém a vezetéknevet pedig könnyű volt kitalálni hozzá.
Korn: Kislányom, ez az ember túl okos. Vigyázz vele.
Miklós: Bocsánat, nem akartam zavarni.
Korn: Ajvé, még udvarias is. Veszedelmes alak lehet.
Éva: Papa, akkor én most ... elmegyek.
Korn: Ahogy gondolod, kislányom. Ha valami baj van, csak hívj fel.
Zizi: De Endre!
Éva: Papa!
Korn: Jól van, ne hívj fel.
Éva: Akkor szevasztok!
Korn: Akkor szevasz.
Miklós: Viszontlátásra.

Éva és Miklós elmegy

Hosszú szünet

Zizi: Hát akkor ... talán az volna a leghelyesebb, ha én is elmennék.
Korn: Én erről nem vagyok meggyőződve.
Zizi: Miért? Maradjak?
Korn: Ha megkérem rá?
Zizi: És mit fogunk csinálni? ... Maga meg én?
Korn: Miért nem mondja, hogy te?
Zizi: Ezt pont maga kérdi? Hát miért nem mondja maga?
Korn: Egyrészt mert udvariatlanság volna, ha én kezdeném tegezni magát.
Zizi: Előre meg van bocsájtva.

Korn: Másrészt pedig megmondtam, hogy abban a pillanatban, amikor majd elkezdlek tegezni, rögtön beléd is szeretek.

Zizi: És akkor most már ... tegeződünk?

Korn: Tegeződünk. Tudod, ez volt az utolsó menedékem.

Zizi: Tudom.

Korn: Azt reméltem, ha majd sikerül ez a Fekete Virág akció ...

Zizi: Még szerencse, hogy nem ez volt az egyetlen feltétel!

Korn: Szerencse.

Zizi: És most ... mihez kezdünk?

Korn: Nem tudom. ... Az üzletre gondolsz?

Zizi: Aha.

Korn: Attól nem félek. Béla majd úgyis megint kitalál valamit.

Ajtócsilingelés, jön Béla, strandlabdákkal és egyéb vízparti játékokkal felszerelve

Korn: Attól inkább félek, hogy valamit már ki is talált.

Vay Béla: Ezeket hova tegyem, főnökbogaram?

Korn: Béla, Béla! Mik ezek?

Vay Béla: Strandlabdák. Homokozóvödör. Napszemüveg. Úszógumi.

Korn: Novemberben?

Vay Béla: Na de főnöktündér! Ha egyszer most lehetett olcsón hozzájutni.

Korn: Béla! Hol van még a nyár?

Vay Béla: Hol van a nyár? Alig néhány hónap! És addig csak kibírjuk valahogy!

VÉGE